ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΟΣΜΑ

της 16ης Μαρτίου 2000 *

Περιεχόμενα

I — Εισαγωγή I-8152

II — Το κοινοτικό νομικό πλαίσιο I-8152

III — Τα πραγματικά περιστατικά I-8156

IV — Η διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου I-8159

V — Η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου I-8160

A — Το ζήτημα του παραδεκτού του δικογράφου των PEM και Chambre syndicale I-8160

B — Τα αιτήματα των μερών I-8161

VI — Εξέταση του λόγου της αντίθετης αίτησης αναιρέσεως: επί του παραδεκτού I-8161

A — Τα τιθέμενα ζητήματα I-8161

B — Η απόφαση Extramet I και το ζήτημα του παραδεκτού I-8162

VII — Εξέταση των λόγων αναιρέσεως I-8164

A — Ο πρώτος λόγος αναιρέσεως I-8164

1) Επί του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως: η υποχρέωση συμμορφώσεως σε ακυρωτική απόφαση του Δικαστηρίου I-8164

α) Επί του παραδεκτού I-8164

β) Επί του βασίμου I-8165

2) Επί του δευτέρου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως: παραβίαση του άρθρου 7, παράγραφοι 1 και 9 και του άρθρου 14, του βασικού κανονισμού I-8167

B — Ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως: προσβολή της θεμελιώδους αρχής σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας και του άρθρου 7, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού I-8170

1) Επί του πρώτου σκέλους του δευτέρου λόγου αναιρέσεως: καθυστερημένη κοινοποίηση του σημειώματος που η PEM κατέθεσε την 1η Ιουλίου 1992. I-8171

α) Επί του παραδεκτού I-8171

β) Επί του βασίμου I-8171

2) Επί του δευτέρου σκέλους του δευτέρου λόγου αναιρέσεως: παρατηρηθείσες παρατυπίες πρόσβασης σε στοιχεία του φακέλου I-8173

VIII — Επί των δικαστικών εξόδων I-8174

IX — Πρόταση I-8175

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η ελληνική.

I — Εισαγωγή

1. Με την παρούσα αίτηση που άσκησε η εταιρία Industrie des poudres sphériques (στο εξής: IPS) ζητείται η αναίρεση της απόφασης του Πρωτοδικείου της 15ης Οκτωβρίου 1998, υπόθεση T-2/95, IPS κατά Συμβουλίου [1]. Στην υπόθεση αυτή καλείται το Δικαστήριο να εξετάσει τις συνέπειες των αποφάσεων που έχει εκδώσει στην υπόθεση C-358/89, Extramet [2], με τις οποίες το ίδιο αφενός είχε κρίνει ως παραδεκτώς ασκηθείσα την προσφυγή εισαγωγέα κατά του κανονισμού (ΕΟΚ) 2808/89 του Συμβουλίου, της 18ης Σεπτεμβρίου 1989, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές μεταλλικού ασβεστίου καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας και Σοβιετικής Ενώσεως [3] επιβάλλοντος δασμούς αντιντάμπινγκ (απόφαση Extramet I) και αφετέρου είχε ακυρώσει τον σχετικό κανονισμό 2808/89 (απόφαση Extramet II).

2. Μετά την ακύρωση του κανονισμού 2808/89 η Επιτροπή επανέλαβε την έρευνα αντιντάμπινγκ σχετικά με το ίδιο προϊόν και το Συμβούλιο προήλθε στην έκδοση του κανονισμού (ΕΚ) 2557/94, της 19ης Οκτωβρίου 1994, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές μεταλλικού ασβεστίου καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας και Ρωσίας (στο εξής: ένδικος κανονισμός) [4]. Η IPS, πρώην εταιρία Extramet, άσκησε προσφυγή κατά του κανονισμού αυτού. Το Πρωτοδικείο με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφασή του έκρινε παραδεκτή την προσφυγή, αλλά την απέρριψε ως αβάσιμη.

3. Στην παρούσα υπόθεση εγείρονται δύο βασικά ζητήματα. Καταρχάς, το ζήτημα του παραδεκτού της προσφυγής της IPS και, στη συνέχεια, κατά πόσον, λόγω της επανάληψης από την Επιτροπή της έρευνας αντιντάμπινγκ, έγινε σεβαστή η απόφαση Extramet II καθώς και ο κανονισμός (ΕΟΚ) 2423/88 του Συμβουλίου, της 11ης Ιουλίου 1988, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ ή επιδοτήσεων εκ μέρους κρατών μη μελών της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας [5] (στο εξής: βασικός κανονισμός).

II — Το κοινοτικό νομικό πλαίσιο

4. Με τον βασικό κανονισμό τίθενται οι κανόνες για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ ή επιδοτήσεων εκ μέρους κρατών που δεν είναι μέλη της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας, όπως ονομαζόταν κατά τον χρόνο της εκδόσεώς του. Από τις διατάξεις του συνάγεται ότι η διαδικασία αντιντάμπινγκ περιλαμβάνει διαδοχικά στάδια, μεταξύ των

1 — Συλλογή 1995, σ. II-3939.

2 — Αποφάσεις της 16ης Μαΐου 1991, Extramet industrie κατά Συμβουλίου [Συλλογή 1991, σ. I-2501 (στο εξής: Extramet I)] και της 11ης Ιουνίου 1992, Extramet industrie κατά Συμβουλίου [Συλλογή 1992, σ. I-3813 (στο εξής: Extramet II)].

3 — ΕΕ L 271, της 20ής Σεπτεμβρίου 1989, σ. 1 (στο εξής: κανονισμός 2808/89).

4 — ΕΕ L 270, της 21ης Οκτωβρίου 1994, σ. 27.

5 — ΕΕ L 209, της 2ας Αυγούστου 1988, σ. 1. Τα ζητήματα αυτά ρυθμίζει πλέον ο κανονισμός (ΕΚ) 384/96 του Συμβουλίου της 22ας Δεκεμβρίου 1995 για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας· ΕΕ L 56, της 6ης Μαρτίου 1996, σ. 1.

οποίων το στάδιο της έρευνας. Στο πλαίσιο της ιδίας διαδικασίας μπορούν να γίνουν μία ή περισσότερες έρευνες.

γ) να αρχίζει την έρευνα σε κοινοτικό επίπεδο σε συνεργασία με τα κράτη μέλη· η έρευνα αυτή αφορά ταυτόχρονα το ντάμπινγκ ή την επιδότηση και τη ζημία που προκύπτει από αυτά και διεξάγεται σύμφωνα με τις παραγράφους 2 έως 8· η έρευνα για την πρακτική ντάμπινγκ ή για επιδότηση καλύπτει τουλάχιστον έξι μήνες αμέσως πριν από την έναρξη της διαδικασίας.»

5. Στο άρθρο 7, ως ίσχυε κατά τον κρίσιμο χρόνο, περιέχονται οι διατάξεις που διέπουν την «έναρξη και διεξαγωγή της έρευνας», όπως προκύπτει από τον ίδιο τον τίτλο του. Στην παράγραφο 1 ορίζονται τα ακόλουθα:

«1. Όταν, μετά τις διαβουλεύσεις, φαίνεται ότι υπάρχουν επαρκή αποδεικτικά στοιχεία, ώστε να δικαιολογείται η έναρξη διαδικασίας, η Επιτροπή οφείλει αμέσως:

6. Στην παράγραφο 4, του άρθρου 7, του βασικού κανονισμού, ορίζεται ότι:

α) να αναγγέλλει την έναρξη διαδικασίας στην Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων· η αναγγελία αυτή αναφέρει το προϊόν και τις ενδιαφερόμενες χώρες περιέχει μια περίληψη των ληφθεισών πληροφοριών και διευκρινίζει ότι κάθε χρήσιμη πληροφορία πρέπει να γνωστοποιείται στην Επιτροπή· καθορίζει την προθεσμία εντός της οποίας τα ενδιαφερόμενα μέρη μπορούν να γνωστοποιήσουν γραπτά τις απόψεις τους και να ζητήσουν ακρόαση από την Επιτροπή σύμφωνα με την παράγραφο 5·

«4. α) Ο καταγγέλλων και οι γνωστοί ως ενδιαφερόμενοι εισαγωγείς και εξαγωγείς, καθώς και οι εκπρόσωποι της χώρας εξαγωγής μπορούν να λαμβάνουν γνώση όλων των πληροφοριών που έχουν παρασχεθεί στην Επιτροπή από τα συμμετέχοντα στην έρευνα μέρη, εκτός από τα εσωτερικά έγγραφα που έχουν συνταχθεί από τις αρχές της Κοινότητας ή των κρατών μελών της, εφόσον οι πληροφορίες αυτές έχουν σχέση με την υπεράσπιση των συμφερόντων τους, δεν είναι εμπιστευτικές κατά την έννοια του άρθρου 8 και χρησιμοποιούνται από την Επιτροπή στην έρευνα. Τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα απευθύνουν για το σκοπό αυτό έγγραφη αίτηση προς την Επιτροπή αναφέροντας τις ζητούμενες πληροφορίες.

β) να ειδοποιεί επίσημα τους εξαγωγείς και εισαγωγείς που γνωρίζει ότι είναι ενδιαφερόμενοι, καθώς και τους αντιπροσώπους της χώρας εξαγωγής και τους καταγγέλλοντες·

β) Οι εξαγωγείς και εισαγωγείς του προϊόντος που αποτελεί αντικείμενο της έρευνας και, σε περίπτωση επιδοτήσεων, οι εκπρόσωποι της χώρας καταγωγής μπορούν να ζητούν να ενημερώνονται για τα κύρια γεγονότα και τις εκτιμήσεις βάσει των οποίων προβλέπεται να διατυπωθεί σύσταση για την επιβολή οριστικών δασμών ή την οριστική είσπραξη των ποσών που δόθηκαν ως εγγύηση με τη μορφή προσωρινών δασμών.

γ) i) Οι προβλεπόμενες στο στοιχείο β) αιτήσεις ενημέρωσης πρέπει:

αα) να απευθύνονται γραπτά στην Επιτροπή,

ββ) να ορίζουν τα ειδικότερα σημεία ως προς τα οποία ζητείται ενημέρωση,

γγ) να παραλαμβάνονται, σε περίπτωση επιβολής ενός προσωρινού δασμού, το αργότερο ένα μήνα μετά τη δημοσίευση της επιβολής αυτού του δασμού.

ii) Η ενημέρωση γίνεται, είτε προφορικά είτε γραπτά, με όποιο τρόπο η Επιτροπή κρίνει πρόσφορο. Η ενημέρωση δεν προδικάζει τις μεταγενέστερες αποφάσεις που μπορεί να λάβουν η Επιτροπή ή το Συμβούλιο. Οι εμπιστευτικές πληροφορίες έχουν τη μεταχείριση που προβλέπεται στο άρθρο 8.

iii) Η ενημέρωση πρέπει κανονικά να γίνεται 15 τουλάχιστον ημέρες πριν από την υποβολή από την Επιτροπή πρότασης για οριστικά μέτρα σύμφωνα με το άρθρο 12. Οι παρατηρήσεις που γίνονται μετά την ενημέρωση μπορούν να λαμβάνονται υπόψη μόνον αν παραλαμβάνονται εντός προθεσμίας που η Επιτροπή καθορίζει σε κάθε περίπτωση, λαμβάνοντας δεόντως υπόψη τον επείγοντα χαρακτήρα του θέματος· η εν λόγω προθεσμία πρέπει όμως να είναι τουλάχιστον δέκα ημέρες.»

7. Στην παράγραφο 9 του ιδίου άρθρου 7 ορίζεται εξάλλου ότι:

«9. α) Η έρευνα περατώνεται είτε με την ολοκλήρωσή της είτε με τη λήψη οριστικού μέτρου. Ολοκληρώνεται κανονικά εντός προθεσμίας ενός έτους μετά την έναρξη της διαδικασίας.

β) Η διαδικασία ολοκληρώνεται είτε με την περάτωση της έρευνας χωρίς την επιβολή δασμών και χωρίς την αποδοχή αναλήψεων υποχρεώσεων είτε με τη λήξη ή την κατάργηση αυτών των δασμών είτε όταν οι αναλήψεις υποχρεώσεων καθίστανται ανί-

σχυρες σύμφωνα με το άρθρο 14 ή 15.»

8. Στο άρθρο 8 του βασικού κανονισμού, με τίτλο «Εμπιστευτική μεταχείριση», στις παραγράφους 1 έως και 4, ορίζεται ότι:

«1. Οι πληροφορίες που λαμβάνονται κατ' εφαρμογή του παρόντος κανονισμού μπορούν να χρησιμοποιούνται μόνο για το σκοπό που έχουν ζητηθεί.

2. α) Το Συμβούλιο, η Επιτροπή και τα κράτη μέλη καθώς και οι υπάλληλοί τους δεν κοινολογούν τις πληροφορίες που συλλέγουν κατ' εφαρμογή του παρόντος κανονισμού και που, κατόπιν αιτήσεως του προσώπου που τις παρέχει, έχουν εμπιστευτικό χαρακτήρα, εκτός εάν υπάρχει ρητή εξουσιοδότηση εκ μέρους αυτού του τελευταίου.

β) Κάθε αίτηση για εμπιστευτική μεταχείριση αναφέρει τους λόγους για τους οποίους η πληροφορία είναι εμπιστευτική και συνοδεύεται από μη εμπιστευτική περίληψη της πληροφορίας ή από έκθεση των λόγων για τους οποίους η πληροφορία δεν μπορεί να δοθεί περιληπτικά.

3. Πληροφορία θεωρείται συνήθως εμπιστευτική όταν η κοινολόγησή της είναι δυνατό να επιφέρει σημαντικές δυσμενείς συνέπειες γι' αυτόν που την παρέχει ή για την πηγή της πληροφορίας αυτής.

4. Πάντως, όταν είναι φανερό ότι μια αίτηση για εμπιστευτική μεταχείριση δεν είναι δικαιολογημένη και όταν ο παρέχων την πληροφορία δεν θέλει ούτε να γίνει δημόσια γνωστή ούτε να επιτραπεί η κοινολόγησή της σε γενικές γραμμές ή υπό μορφή περίληψης, η εν λόγω πληροφορία μπορεί να μη λαμβάνεται υπόψη.

Εξάλλου, όταν η αίτηση είναι δικαιολογημένη, η πληροφορία μπορεί να μη λαμβάνεται υπόψη όταν ο παρέχων την πληροφορία αυτή δεν θέλει να υποβάλει μη εμπιστευτική περίληψη, μολονότι η πληροφορία αυτή μπορεί να συνοψιστεί».

9. Επιπλέον, στο άρθρο 14, με τίτλο «Επανεξέταση», ορίζονται τα ακόλουθα:

«1. Οι κανονισμοί που επιβάλλουν δασμούς αντιντάμπινγκ ή αντισταθμιστικούς δασμούς και οι αποφάσεις για την αποδοχή αναλήψεων υποχρεώσεων επανεξετάζονται, εν όλω ή εν μέρει, εφόσον χρειάζεται.

Η επανεξέταση αυτή διεξάγεται είτε μετά από αίτηση κράτους μέλους ή με πρωτοβουλία της Επιτροπής. Επανεξέταση διεξάγεται επίσης αν τη ζητήσει ενδιαφερόμενο μέρος το οποίο υποβάλλει αποδεικτικά στοιχεία μεταβολής των συνθηκών, επαρκή για να δικαιολογήσουν την ανάγκη της επανεξέτασης αυτής, υπό την προϋπόθεση ότι παρήλθε ένα τουλάχιστον έτος από την περάτωση της έρευνας. Οι αιτήσεις απευθύνονται προς την Επιτροπή η οποία ενημερώνει σχετικά τα κράτη μέλη.

2. Όταν, μετά από διαβούλευση, κρίνεται ότι δικαιολογείται επανεξέταση, η έρευνα επαναλαμβάνεται σύμφωνα με το άρθρο 7, αν οι περιστάσεις το απαιτούν. Η επανάληψη της έρευνας δεν θίγει, αυτή καθεαυτή, τα ισχύοντα μέτρα.

3. Όταν δικαιολογείται από την επανεξέταση, που διεξάγεται με ή χωρίς επανάληψη της έρευνας, τα μέτρα τροποποιούνται, καταργούνται ή ακυρώνονται από το αρμόδιο για τη λήψη τους κοινοτικό όργανο. (...)»

III — Τα πραγματικά περιστατικά

10. Το Πρωτοδικείο, με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφασή του, δέχθηκε τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά (σκέψεις 15 έως και 29).

11. Η εταιρία Industrie des poudres sphériques (στο εξής: IPS), πρώην Extramet industrie, είναι επιχείρηση εγκατεστημένη στο Annemasse (Γαλλία) η οποία ειδικεύεται στην παραγωγή μεταλλικού ασβεστίου υπό μορφή κόκκων ενεργών μετάλλων με βάση το μεταλλικό ασβέστιο [6].

12. Το μεταλλικό ασβέστιο [7] παράγεται σε πέντε χώρες, ήτοι, στη Γαλλία (από την PEM), την Κίνα, τη Ρωσία, τον Καναδά και τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής.

13. Για τον εφοδιασμό της σε μεταλλικό ασβέστιο, η IPS αποτεινόταν ανέκαθεν σε κοινοτικό παραγωγό· αρχικώς στη Societé électrométallurgique du Planet και στη συνέχεια, μετά τη συγχώνευση, το 1985, της επιχειρήσεως αυτής με την εταιρία γαλλικού δικαίου Péchiney électrométallurgie (στο εξής: PEM), σ' αυτήν. Εισήγαγε όμως μεταλλικό ασβέστιο αρχικής μορφής από τη Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας και τη Σοβιετική Ένωση.

14. Τον Ιούλιο του 1987, η Chambre syndicale de l'électrométallurgie et de l'électrochimie (στο εξής: Chambre syndicale), ένωση γαλλι-

6 — Συστάθηκε το 1982, ύστερα από την εφεύρεση το 1980 μιας μεθόδου κοκκοποιήσεως.

7 — Το μεταλλικό ασβέστιο αρχικής μορφής είναι χημικό προϊόν το οποίο παρασκευάζεται είτε από οξείδιο του ασβεστίου (ασβέστης) είτε από χλωριούχο ασβέστιο σε κομμάτια και ρινίσματα. Το προϊόν αυτό χρησιμοποιείται κυρίως στη μεταλλουργική βιομηχανία.

κού δικαίου ενεργούσα για λογαριασμό της PEM, υπέβαλε καταγγελία στην Επιτροπή, ζητώντας τη θέσπιση μέτρων αντιντάμπινγκ έναντι των εισαγωγών μεταλλικού ασβεστίου καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας και Σοβιετικής Ενώσεως.

15. Στις 26 Ιανουαρίου 1988, η Επιτροπή κίνησε διαδικασία αντιντάμπινγκ κατ' εφαρμογήν του κανονισμού (ΕΟΚ) 2176/84 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1984, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ ή επιδοτήσεων εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας [8], που ίσχυε τότε.

16. Με τον κανονισμό 707/89 [9], η Επιτροπή επέβαλε προσωρινό δασμό αντιντάμπιγκ 10,7 % στο ενλόγω προϊόν.

17. Μετά από παράταση του προσωρινού δασμού, το Συμβούλιο, με τον κανονισμό 2808/89 [10] επέβαλε δασμούς 21,8 % και 22 % στο ενλόγω προϊόν και κατέστησε οριστικό αυτόν τον δασμό αντιντάμπιγκ.

18. Στις 27 Νοεμβρίου 1989, η προσφεύγουσα IPS, της οποίας τότε η επωνυμία ήταν Extramet industrie SA, άσκησε προσφυγή ακυρώσεως κατά του κανονισμού αυτού.

19. Το Δικαστήριο με την απόφασή του της 16ης Μαΐου 1991, Extramet I [11] είχε κρίνει παραδεκτή την προσφυγή. Ακολούθως, με την απόφαση της 11ης Ιουνίου 1992, Extramet II [12], το Δικαστήριο ακύρωσε τον κανονισμό 2808/89, με το σκεπτικό, αφενός, ότι τα κοινοτικά όργανα όντως δεν εξέτασαν το ζήτημα αν ο κοινοτικός παραγωγός του προϊόντος που αφορούσε ο ένδικος κανονισμός, δηλαδή η PEM, είχε ο ίδιος συντελέσει, με την άρνησή του πωλήσεως, στην προκληθείσα ζημία και, αφετέρου, ότι τα κοινοτικά όργανα δεν απέδειξαν ότι η ζημία που έλαβαν υπόψη δεν απορρέει από τους παράγοντες που επικαλέσθηκε η προσφεύγουσα, με αποτέλεσμα να μη προσδιορίσουν ορθώς τη ζημία.

20. Με απόφαση της 31ης Μαρτίου 1992, το γαλλικό conseil de la concurrence έκρινε την PEM υπεύθυνη για την καταχρηστική εκμετάλλευση δεσπόζουσας θέσεως στην οποία η Société électrométallurgique du Planet (SEMP), εταιρία την οποία η PEM ανέλαβε τον Δεκέμβριο του 1985, προέβη μεταξύ Οκτωβρίου 1982 και τέλους του 1984. Με απόφαση της 14ης Ιανουαρίου 1993, η cour d'appel de Paris επικύρωσε την απόφαση αυτή.

8 — ΕΕ L 201 της 30ής Ιουλίου 1984, σ. 1.

9 — Κανονισμός (ΕΟΚ) 707/89, της 17ης Μαρτίου 1989, για την επιβολή προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές μεταλλικού ασβεστίου καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας και Σοβιετικής Ενώσεως· ΕΕ L 78 της 21ης Μαρτίου 1989, σ. 10.

10 — Κανονισμός που ήδη μνημονεύθηκε στην υποσημείωση 3.

11 — Απόφαση ήδη μνημονευθείσα στην υποσημείωση 2.

12 — Απόφαση ήδη μνημονευθείσα στην υποσημείωση 2.

21. Κατόπιν της αποφάσεως Extramet II, η PEM απηύθυνε, την 1η Ιουλίου 1992, υπόμνημα στην Επιτροπή για την εκ νέου έναρξη της έρευνας καθώς και σημείωμα τεχνικής φύσεως σχετικά με την αξιολόγηση της ζημίας που υπέστη ο κοινοτικός κλάδος παραγωγής.

22. Θεωρώντας ότι η έρευνα «επαναλαμβάνεται de jure», η Επιτροπή κάλεσε την IPS, με έγγραφο της 17ης Ιουλίου 1992, να διατυπώσει τις παρατηρήσεις της επί της αξιολογήσεως της ζημίας που υπέστη ο κοινοτικός κλάδος παραγωγής. Με την επιστολή αυτή, διευκρίνισε ότι είχε ζητήσει από την PEM να της υποβάλει τις παρατηρήσεις της επί του αυτού ζητήματος.

23. Με έγγραφο της 14ης Αυγούστου 1992, η IPS αμφισβήτησε το βάσιμο της ερμηνείας που δέχθηκε η Επιτροπή ως προς τη νομική δυνατότητα επαναλήψεως της έρευνας. Ζήτησε να της απευθυνθεί, τηρουμένων όλων των διατυπώσεων, απόφαση δεκτική προσφυγής.

24. Με έγγραφο της 21ης Αυγούστου 1992, η IPS επανέλαβε την τελευταία αίτηση.

25. Στις 14 Οκτωβρίου 1992, η IPS έλαβε από την Επιτροπή το σημείωμα επί της ζημίας που απηύθυνε σ' αυτήν η PEM την 1η Ιουλίου 1992.

26. Στις 14 Νοεμβρίου 1992, η Επιτροπή δημοσίευσε ανακοίνωση για τη διαδικασία αντιντάμπινγκ σχετικά με τις εισαγωγές μεταλλικού ασβεστίου καταγωγής Κίνας και Ρωσίας.

27. Με έγγραφο της 18ης Νοεμβρίου 1992, η Επιτροπή πληροφόρησε την IPS για τη δημοσίευση της ανακοινώσεως και της ζήτησε να της επιστρέψει τα σχετικά ερωτηματολόγια εντός προθεσμίας 30 ημερών. Σημείωσε ότι η νέα περίοδος έρευνας καταλαμβάνει το διάστημα από την 1η Ιουλίου 1991 μέχρι τις 31 Οκτωβρίου 1992.

28. Με έγγραφο της 23ης Δεκεμβρίου 1992, η IPS υπέβαλε στην Επιτροπή τις παρατηρήσεις της ως προς το σημείωμα επί της ζημίας το οποίο η PEM κατέθεσε την 1η Ιουλίου 1992.

29. Με έγγραφο της 29ης Ιουλίου 1993, η Επιτροπή ζήτησε από την IPS να της γνωστοποιήσει όλα τα πραγματικά περιστατικά που μπορούν να τη διαφωτίσουν, ιδίως όσον αφορά το ζήτημα της ζημίας. Με έγγραφο της 12ης Αυγούστου 1993, η IPS απάντησε ότι δεν έχει να προσκομίσει νέα πληροφοριακά στοιχεία επί του ζητήματος αυτού, δεδομένου ότι η κατάσταση καθόλου δεν άλλαξε μετά το έγγραφό της της 23ης Δεκεμβρίου 1992.

30. Στις 21 Απριλίου 1994, η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 892/94 περί επιβολής προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές μεταλλικού ασβεστίου κατα-

γωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας και Ρωσίας [13] (στο εξής: προσωρινός κανονισμός) [14].

31. Στις 31 Μαΐου 1994, η IPS κατέθεσε τις παρατηρήσεις της επί του προσωρινού κανονισμού, διατυπώνοντας πολλές επιφυλάξεις σχετικά μ' αυτόν. Η Επιτροπή απάντησε στις παρατηρήσεις αυτές με έγγραφο της 14ης Ιουνίου 1994.

32. Στις 11 Αυγούστου 1994, η Επιτροπή ανακοίνωσε στην IPS τα κύρια πραγματικά περιστατικά και τις κύριες σκέψεις βάσει των οποίων εξέταζε το ενδεχόμενο να προτείνει την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές μεταλλικού ασβεστίου καταγωγής Κίνας και Ρωσίας.

33. Στις 19 Οκτωβρίου 1994, κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής, το Συμβούλιο εξέδωσε τον ένδικο κανονισμό 2557/94 για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές μεταλλικού ασβεστίου καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας και Ρωσίας [15].

IV — Η διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου

34. Στις 9 Ιανουαρίου 1995, η IPS άσκησε προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου κατά του ένδικου κανονισμού, ζητώντας την ακύρωση του κανονισμού αυτού ή, επικουρικά, την αναγνώριση της αδυναμίας επικλήσεώς του κατά της προσφεύγουσας (IPS) και την καταδίκη του Συμβουλίου στα δικαστικά έξοδα.

35. Το Συμβούλιο ζήτησε από το Πρωτοδικείο να απορρίψει την προσφυγή και να καταδικάσει την προσφεύγουσα IPS στα δικαστικά έξοδα.

36. Η Επιτροπή, η PEM και η Chambre syndicale, με παρεμβάσεις τους, ζήτησαν από το Πρωτοδικείο να απορρίψει την προσφυγή και να καταδικάσει την προσφεύγουσα IPS στα δικαστικά έξοδα.

37. Η IPS προέβαλε με την προσφυγή της επτά λόγους ακυρώσεως, τους εξής: α) παράβαση των άρθρων 5 [16] και 7, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού και παραγνώριση του δεδικασμένου και των προϋποθέσεων υπό τις οποίες άκυρη διοικητική πράξη δύναται να αποκτήσει νομική ισχύ, β) παράβαση των άρθρων 7 και 8 [17] του βασικού κανονισμού καθώς και προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας, γ) παράβαση των

13 — ΕΕ L 104 της 23ης Απριλίου 1994, σ. 5.

14 — Το ποσό του επιβληθέντος δασμού ανερχόταν σε 2 074 ECU ανά τόνο για το μεταλλικό ασβέστιο καταγωγής Κίνας και 2 120 ECU ανά τόνο για το μεταλλικό ασβέστιο καταγωγής Ρωσίας.

15 — Το ύψος του δασμού διατηρήθηκε στο ίδιο επίπεδο με εκείνο που καθόρισε ο προσωρινός κανονισμός. Το Συμβούλιο επίσης επικύρωσε τους δασμούς αντιντάμπινγκ που επέβαλε ο προσωρινός κανονισμός.

16 — Άρθρο σχετικό με τη διαδικασία υποβολής έγγραφης καταγγελίας σε περίπτωση εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ.

17 — Άρθρο σχετικό με την εμπιστευτική μεταχείριση των πληροφοριών που συλλέγονται στο πλαίσιο εφαρμογής του βασικού κανονισμού.

άρθρων 4, παράγραφος 4[18], και 2, παράγραφος 12[19], του βασικού κανονισμού και πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως όσον αφορά το ομοειδές των προϊόντων, δ) παράβαση του άρθρου 4 του βασικού κανονισμού και πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως της ζημίας του κοινοτικού κλάδου παραγωγής, ε) παράβαση του άρθρου 12[20] του βασικού κανονισμού και πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, στ) παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης ΕΚ (κατέστη το άρθρο 253 ΕΚ) και, ζ) κατάχρηση εξουσίας.

38. Όσον αφορά την ένσταση απαραδέκτου της προσφυγής που πρόβαλε το Συμβούλιο, το Πρωτοδικείο, θεώρησε ότι εφόσον εξακολουθούσαν να υφίστανται οι συνθήκες που δικαιολογούσαν το παραδεκτό της προσφυγής στην υπόθεση C-358/89, Extramet I, η προσφυγή της IPS ασκείται παραδεκτώς. Αλλά, την απέρριψε ως αβάσιμη.

V — Η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου

39. Κατά της απόφασης του Πρωτοδικείου η αναιρεσείουσα (IPS) άσκησε αίτηση αναίρεσης, την 16η Δεκεμβρίου 1998, και η Επιτροπή αντίθετη αίτηση αναίρεσης.

18 — Το άρθρο 4, σχετικό με τον προσδιορισμό της ζημίας, στην παράγραφο 4, ορίζει, μεταξύ άλλων, ότι η επίπτωση των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ ή επιδότησης πρέπει να αξιολογείται σε σχέση με την παραγωγή του ομοειδούς προϊόντος στην Κοινότητα, εφόσον τούτο είναι δυνατόν.

19 — Διάταξη σχετική με τον ορισμό του ομοειδούς προϊόντος.

20 — Άρθρο σχετικό με τη λήψη οριστικής απόφασης από το Συμβούλιο εισπράξεως οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ (ή αντισταθμιστικού δασμού).

Α — Το ζήτημα του παραδεκτού του δικογράφου των PEM και Chambre syndicale

40. Με το υπόμνημα αντικρούσεως που κατέθεσαν οι PEM και Chambre syndicale, που είχαν ασκήσει παρέμβαση ενώπιον του Πρωτοδικείου, εξηγούν ότι αποφάσισαν να μην υποβάλουν εκ νέου γραπτό υπόμνημα, παραπέμπουν δε στο υπόμνημα παρεμβάσεως που είχαν καταθέσει ενώπιον του Πρωτοδικείου, αποσπάσματα του οποίου προσήγαγαν σε φωτοτυπία.

41. Σύμφωνα με το άρθρο 115, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, το υπόμνημα αντικρούσεως πρέπει να περιέχει (υπό γ') τους προβαλλόμενους νομικούς λόγους και επιχειρήματα και (υπό δ') τα αιτήματα. Κατά την έννοια της διατάξεως αυτής οι λόγοι πρέπει να περιλαμβάνονται σ' αυτό τούτο το δικόγραφο, και δεν είναι δυνατή η αναπλήρωσή τους με παραπομπή σε άλλο έγγραφο ή δικόγραφο.

42. Επομένως, εφόσον το δικόγραφο των PEM και Chambre syndicale δεν περιέχει νομικούς λόγους ή επιχειρήματα, αλλά παραπέμπει στο υπόμνημα παρεμβάσεως που είχαν καταθέσει ενώπιον του Πρωτοδι-

κείου και τους αυτόθι αναφερόμενους λόγους, δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη [21].

Β — *Τα αιτήματα των μερών*

43. Με την αίτηση αναίρεσης που άσκησε η IPS ζητεί από το Δικαστήριο: α) να αναιρέσει την προσβαλλομένη απόφαση και να δικάσει τη διαφορά στην ουσία, β) να κηρύξει την αντίθετη αίτηση αναίρεσης της Επιτροπής απαράδεκτη και, επικουρικώς, αβάσιμη και γ) να καταδικάσει το Συμβούλιο, την Επιτροπή και τα παρεμβαίνοντα μέρη στα έξοδα της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων και της διαδικασίας επί της ουσίας ενώπιον του Πρωτοδικείου και κατά την παρούσα διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου.

44. Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο: α) να αναιρέσει την απόφαση του Πρωτοδικείου στο μέτρο που έκρινε παραδεκτή την προσφυγή, στην υπόθεση Τ-2/95 και β) να κρίνει την προσφυγή απαράδεκτη. Επικουρικά ζητεί από το Δικαστήριο: α) να απορρίψει την αναίρεση και β) σε κάθε περίπτωση να καταδικάσει την αναιρεσείουσα IPS στα δικαστικά έξοδα.

21 — Το Δικαστήριο, σε περίπτωση ασκήσεως προσφυγής για παράβαση κράτους μέλους, έχει δεχθεί ότι δεν αρκεί η παραπομπή σε αιτιάσεις που αναπτύχθηκαν στο πλαίσιο της προ της ασκήσεως της προσφυγής διοικητικής διαδικασίας, εφόσον δεν περιέχονται, έστω συνοπτικά, στο δικόγραφο της προσφυγής· βλ. την απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 1990, υπόθεση C-347/88, Επιτροπή κατά Ελλάδος (Συλλογή 1990, σ. I-4747, σκέψεις 26 έως 30) και το σημείο 8 των προτάσεων του γενικού εισαγγελέα κ. G. Tesauro, στην υπόθεση αυτή και την απόφαση της 13ης Μαρτίου 1992, υπόθεση C-43/90, Επιτροπή κατά Γερμανίας (Συλλογή 1992, σ. I-1909, σκέψη 8). Παρόμοια λύση έχει δώσει το Πρωτοδικείο, με την απόφασή του της 20ής Απριλίου 1999, συνεκδικασθείσες υποθέσεις Τ-305/94 έως Τ-307/94, Τ-313/94 έως Τ-316/94, Τ-318/94, Τ-325/94, Τ-328/94, Τ-329/94 και Τ-335/94, Limburgse Vinyl Maatschappij NV, κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-931, σκέψεις 39 και 40)· η λύση αυτή δόθηκε στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως, στο εισαγωγικό δικόγραφο της οποίας γινόταν συνολικά παραπομπή σε εν παραρτήματι παρατιθέμενα έγγραφα, όπου αναλύοντο οι νομικοί λόγοι και τα επιχειρήματα των προσφευγουσών.

45. Το Συμβούλιο ζητεί από το Δικαστήριο: α) να απορρίψει την αναίρεση και β) να καταδικάσει την IPS στα δικαστικά έξοδα.

46. Η PEM και η Chambre syndicale υποστηρίζουν τα αιτήματα του Συμβουλίου και της Επιτροπής.

VI — Εξέταση του λόγου της αντίθετης αίτησης αναιρέσεως: επί του παραδεκτού

Α — *Τα τιθέμενα ζητήματα*

47. Με την αντίθετη αίτησή της η Επιτροπή προβάλλει ότι η ασκηθείσα ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγή έπρεπε να κριθεί απαράδεκτη. Αντίθετα από ό,τι συνέβη στην υπόθεση C-358/89, Extramet I, στην παρούσα υπόθεση η αναιρεσείουσα αρνείτο να προμηθευθεί μεταλλικό ασβέστιο από τον κοινοτικό παραγωγό, την PEM, και όχι ότι συναντούσε δυσκολίες να το πράξει. Συνεπώς, το μέρος της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης που αφορούσε το παραδεκτό (σκέψη 53) πάσχει λόγω παράβασης του νόμου κατά τη συμμόρφωση στην απόφαση Extramet I και επιπλέον ερείδεται επί αιτιολογίας αντιφατικής ή ανεπαρκούς.

48. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή προβάλλει ότι η ύπαρξη αντιφατικής και ανεπαρκούς

αιτιολογίας της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης στο ζήτημα του παραδεκτού την καθιστά αναιρετέα. Ακόμη προβάλλει ότι το Πρωτοδικείο αντιφάσκει δεχόμενο στη σκέψη 219 ότι τα κοινοτικά όργανα δεν υπέπεσαν ούτε σε πραγματική πλάνη ούτε σε παράβαση διατάξεων [22] του βασικού κανονισμού ούτε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, όταν θεώρησαν ότι «το μεταλλικό ασβέστιο που παράγει η PEM και το κινεζικό και ρωσικό μεταλλικό ασβέστιο αποτελούν ομοειδή προϊόντα υπό την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 12, του βασικού κανονισμού». Η αντίφαση, κατά την Επιτροπή, στοιχειοθετείται επειδή στη σκέψη 235 το Πρωτοδικείο δέχθηκε ότι: «Εν προκειμένω, δεν μπορεί συνεπώς να θεωρηθεί ότι, κατά την περίοδο της έρευνας από την 1η Ιουλίου 1991 μέχρι τις 31 Οκτωβρίου 1992, η PEM ήταν υπαίτια για τη ζημία που υπέστη. Συγκεκριμένα, κατά την περίοδο αυτή, η προσφεύγουσα, αφενός, δεν θεώρησε σκόπιμο να επαναλάβει τις εμπορικές σχέσεις με αυτήν και, αφετέρου, προμηθεύτηκε μεταλλικό ασβέστιο προελεύσεως Κίνας ή Ρωσίας, παρά την επιβολή δασμών αντιντάμπινγκ.» Εξάλλου, κατά την Επιτροπή, στα σημεία 249 έως 256 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης η PEM πρότεινε στην IPS να δοκιμάσει το δικό της ασβέστιο κατηγορίας N, και τούτο ήταν λογικό αφού και το κινεζικό και ρωσικό ασβέστιο ήταν επίσης πυρηνικό ασβέστιο, η δε μοναδική δυσκολία της IPS ήταν η τιμή.

49. Εν συνόψει, η Επιτροπή θεωρεί ότι, πέραν του ζητήματος της τιμής του προϊόντος (πυρηνικού ασβεστίου) που ζητούσε να προμηθευθεί η IPS από την PEM, η IPS μπορούσε στην πραγματικότητα να προμηθευθεί από την PEM, όπως έπραξαν και άλλοι επιχειρηματίες. Δεδομένου ότι τίποτε δεν διακρίνει την IPS από τους άλλους επιχειρηματίες, η προσφυγή που ασκήθηκε ενώπιον του Πρωτοδικείου θα έπρεπε, κατ' ορθήν ερμηνεία της απόφασης Extramet I, να κηρυχθεί απαράδεκτη.

50. Η IPS θεωρεί ότι η αντίθετη αίτηση αναιρέσεως είναι απαράδεκτη στο μέτρο που το Πρωτοδικείο είχε απορρίψει την ένσταση απαραδέκτου, μετά από την εκτίμηση των στοιχείων του φακέλου.

B — *Η απόφαση Extramet I και το ζήτημα του παραδεκτού*

51. Στην υπόθεση C-358/89, όπως αυτή περιγράφεται στην προσβαλλομένη απόφαση, η προσφυγή της Extramet είχε κριθεί παραδεκτή με την απόφαση του Δικαστηρίου Extramet I. Όπως ορθώς αναφέρει το Πρωτοδικείο στη σκέψη 49, το μοναδικό κριτήριο παραδεκτού που δέχθηκε το Δικαστήριο στην απόφαση Extramet I ήταν ότι η προσφεύγουσα εθίγετο άμεσα και ατομικά. Το Πρωτοδικείο υπενθύμισε, περαιτέρω, τις σκέψεις 13 και 14 της ανωτέρω αποφάσεως Extramet I, σύμφωνα με τις οποίες κρίθηκε ότι «ναι μεν λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης οι κανονισμοί που επιβάλλουν δασμούς αντιντάμπινγκ έχουν πράγματι, ως εκ της φύσεως και του περιεχομένου τους, κανονιστικό χαρακτήρα, καθόσον έχουν εφαρμογή σε όλους τους ενδιαφερόμενους επιχειρηματίες, πλην όμως δεν αποκλείεται οι διατάξεις τους να αφορούν ατομικά ορισμένους επιχειρηματίες. Εξ αυτού προκύπτει ότι οι πράξεις με τις οποίες επιβάλλονται δασμοί αντιντάμπινγκ μπορούν, χωρίς να χάσουν τον κανονιστικό τους χαρακτήρα, να αφορούν, υπό ορισμένες συνθήκες, ατομικά ορισμένους επιχειρηματίες, οι οποίοι, ως εκ

22 — Των άρθρων 4, παράγραφοι 1 και 4, και 2, παράγραφος 12.

τούτου, νομιμοποιούνται να ασκήσουν προσφυγή ακυρώσεως κατά των πράξεων αυτών», και, περαιτέρω ότι η Extramet είχε αποδείξει την ύπαρξη ενός συνόλου στοιχείων που συνιστούσαν την ειδική κατάσταση που τη χαρακτήριζε, όσον αφορά το ενλόγω μέτρο, σε σχέση με οποιονδήποτε άλλον επιχειρηματία.

52. Ακολούθως, το Πρωτοδικείο αναφέρει (σκέψη 52) ότι το Δικαστήριο, στην υπόθεση C-358/89, Extramet I, δεν στήριξε το παραδεκτό της προσφυγής αποκλειστικώς στις δυσκολίες που συναντούσε αυτή (Extramet) για τον εφοδιασμό της από τον μοναδικό παραγωγό της Κοινότητας. Στην πραγματικότητα, στηρίχθηκε σε μία σειρά στοιχείων, τα οποία συνιστούσαν μια ειδική κατάσταση που χαρακτήριζε την εταιρία Extramet, όσον αφορά το ενλόγω μέτρο, σε σχέση με οποιονδήποτε άλλον επιχειρηματία. Ειδικότερα, το Πρωτοδικείο, με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφασή του θεώρησε ότι συντρέχει ένα πλέγμα ειδικών καταστάσεων που χαρακτήριζαν την IPS, δεδομένου ότι ήταν ο σημαντικότερος εισαγωγέας του προϊόντος που αποτελούσε αντικείμενο του μέτρου αντιντάμπινγκ και, συγχρόνως, ο τελικός χρήστης του προϊόντος αυτού· επί πλέον, οι οικονομικές της δραστηριότητες εξαρτώνταν, σε πολύ μεγάλο βαθμό, από τις εισαγωγές αυτές και θίγονταν σοβαρά από τον ένδικο κανονισμό, λαμβανομένων υπόψη του μικρού αριθμού παραγωγών του σχετικού προϊόντος και του γεγονότος ότι συναντούσε δυσκολίες για τον εφοδιασμό της από τον μοναδικό παραγωγό της Κοινότητας, ο οποίος, επιπροσθέτως, ήταν ο κύριος ανταγωνιστής της ως προς το μεταποιημένο προϊόν. Το Πρωτοδικείο στη συνέχεια έκρινε (σκέψη 53) πως «η Επιτροπή δεν αμφισβητεί ότι η PEM δεν είναι σε θέση να προμηθεύει κοινής ποιότητας μεταλλικό ασβέστιο αρχικής μορφής που να έχει τα χαρακτηριστικά που επιθυμεί η προσφεύγουσα, πράγμα που δείχνει ξεκάθαρα ότι η προσφεύγουσα όντως συνεχίζει να συναντά δυσκολίες για τον εφοδιασμό της από την PEM.» Από τα ανωτέρω, το δικαστήριο της ουσίας συνήγαγε ότι η κατάσταση δεν είχε αλλάξει σε σχέση με την υπόθεση C-358/89, Extramet I.

53. Η διαπίστωση του Πρωτοδικείου ότι η IPS αρνείτο να δεχθεί το προϊόν που της προσέφερε η PEM διότι αυτό δεν είχε τα χαρακτηριστικά που επιθυμούσε, είναι ένα από τα στοιχεία τα οποία στηρίζουν την κρίση του ότι παραδεκτώς ασκήθηκε η προσφυγή της IPS. Έτσι, ορθώς το Πρωτοδικείο έκρινε (σκέψη 54) ότι «εφόσον εξακολουθούν να υφίστανται οι συνθήκες που δικαιολογούσαν το παραδεκτό της προσφυγής στην υπόθεση C-358/89 (...), η ασκηθείσα προσφυγή έπρεπε να κηρυχθεί παραδεκτή».

54. Όσον αφορά τους άλλους ισχυρισμούς της Επιτροπής σχετικά με την ύπαρξη αντιφατικών αιτιολογιών της προσβαλλόμενης απόφασης, θεωρώ ότι δεν μπορούν να οδηγήσουν στην αναίρεσή της, διότι οι αιτιάσεις αυτές αφορούν σε άλλα κεφάλαια.

55. Συνεπώς, το απαράδεκτο που προβάλλει η Επιτροπή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

VII — Εξέταση των λόγων αναιρέσεως

56. Η αναιρεσείουσα προβάλλει δύο λόγους αναιρέσεως, οι οποίοι αντιστοιχούν στον πρώτο και δεύτερο λόγο της προσφυγής.

Α — *Ο πρώτος λόγος αναιρέσεως*

1) Επί του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως: η υποχρέωση συμμορφώσεως σε ακυρωτική απόφαση του Δικαστηρίου

57. Με το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, η IPS επικεντρώνει την κριτική της στις σκέψεις 91, 95, 97 και 99 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης. Υποστηρίζει πως με το να δεχθεί ότι η Επιτροπή μπορούσε να αρχίσει νέα έρευνα με βάση άλλη χρονική περίοδο αναφοράς, δηλαδή τροποποιώντας την αρχική περίοδο αναφοράς, αφενός δεν συμμορφώθηκε με την απόφαση Extramet II του Δικαστηρίου και αφετέρου, δεχόμενο ως νόμιμη αυτή τη διαδικασία «επαναφοράς στην κανονικότητα» (régularisation), όπως η IPS χαρακτηρίζει τη συμμόρφωση στην ακυρωτική απόφαση, το Πρωτοδικείο παραβίασε τα άρθρα 174 της Συνθήκης ΕΚ (κατέστη μετά από τροποποίηση το άρθρο 231 ΕΚ) και 176 της Συνθήκης ΕΚ (κατέστη το άρθρο 233 ΕΚ) και το άρθρο 7, παράγραφοι 1 και 9 και το άρθρο 14 του βασικού κανονισμού. Κατά την αναιρεσείουσα, το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομικό σφάλμα κατά την ερμηνεία του άρθρου 176 της Συνθήκης ΕΚ, κατά τρόπο ώστε να παραβιάζονται οι αρχές της αναλογικότητας και της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

α) Επί του παραδεκτού

58. Πρώτον, κατά την Επιτροπή, η αναιρεσείουσα με την κρινόμενη αίτηση δεν στρέφεται σαφώς κατά της σκέψης 101 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης και δεν αναφέρονται οι λόγοι για τους οποίους στοιχειοθετείται το ελάττωμα αυτής της σκέψης. Η παράλειψη αυτή της αναιρεσείουσας να στραφεί κατά μιας σκέψης που στηρίζει την απόρριψη του πρώτου λόγου αναίρεσης από το Πρωτοδικείο καθιστά την προβολή του λόγου αυτού απαράδεκτη.

59. Η IPS, με την αίτηση αναιρέσεως, αναφέρεται στον συλλογισμό του Πρωτοδικείου, όπως διατυπώθηκε στις σκέψεις 87 έως 102, χωρίς να μνημονεύσει ειδικά τη σκέψη 101· επέκρινε μόνο την κρίση του Πρωτοδικείου (σημείο 98 της αιτήσεως αναιρέσεως) κατά την οποίαν η «μεταβολή της περιόδου ερεύνης» δεν έβλαψε τα δικαιώματά της. Τούτο, νομίζω, είναι αρκετό για να θεωρηθεί ότι παραδεκτώς προβάλλει νομικό σφάλμα της σκέψης 101 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, εφόσον την προσδιορίζει κατά περιεχόμενο, έστω και αν ο αριθμός της σκέψεως 101 δεν αναφέρεται εκ νέου. Συνεπώς, τα περί του αντιθέτου προβαλλόμενα από την Επιτροπή πρέπει να απορριφθούν.

60. Δεύτερον, σχετικά με τη σκέψη 101 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, θεωρώ ότι ο

λόγος της IPS (σημείο 24 του υπομνήματος απαντήσεως) ότι το Πρωτοδικείο αλλοίωσε τα πραγματικά περιστατικά αφενός διαφοροποιείται από την παράβαση νόμου την οποία παραδεκτώς προβάλλει (η αναιρεσείουσα), αφετέρου δεν προβάλλεται παραδεκτώς διότι δεν προβλήθηκε με το δικόγραφο της αιτήσεως αναιρέσεως. Στο στάδιο αυτό η αναιρεσείουσα δεν μπορεί να διευρύνει τα αιτήματα αναίρεσης, όπως άλλωστε συνάγεται από τον συνδυασμό των άρθρων 118 και 42, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.

61. Τρίτον, η αναιρεσείουσα στο πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως προβάλλει ότι το Πρωτοδικείο έσφαλε μη σεβόμενο τις αρχές της αναλογικότητας και της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης κατά την εφαρμογή του άρθρου 176 της Συνθήκης ΕΚ. Το νομικό σφάλμα της προσβαλλόμενης απόφασης έγκειται στο ότι δέχθηκε πως η Επιτροπή μπορούσε να τροποποιήσει την περίοδο αναφοράς και ότι η έρευνα μπορούσε να μην περιορισθεί στο ζήτημα της ζημίας της αρχικής περιόδου αλλά να αφορά και νέα περίοδο αναφοράς, με αποτέλεσμα να επιβληθούν υψηλότεροι δασμοί αντιντάμπινγκ.

62. Εν προκειμένω, θεωρώ ότι, κατά το μέτρο που η προβολή των λόγων αυτών γίνεται για πρώτη φορά στην κατ' αναίρεση δίκη, αφού παρόμοιοι λόγοι δεν είχαν προβληθεί πρωτοδίκως, αυτοί είναι απαράδεκτοι, διότι η εξέτασή τους θα είχε ως αποτέλεσμα τη νέα κατ' ουσίαν κρίση της υπόθεσης και τούτο είναι εκτός των πλαισίων του αναιρετικού ελέγχου.

β) Επί του βασίμου

63. Η αναιρεσείουσα προβάλλει πως, το Πρωτοδικείο έσφαλε δεχόμενο ότι, όπως ενήργησε η Επιτροπή συμμορφώθηκε πλήρως στην απόφαση Extramet II του Δικαστηρίου. Η αναιρεσείουσα θεωρεί ότι η ακύρωση επήλθε για λόγους ουσιαστικούς και επέφερε την ακύρωση όλων των προπαρασκευαστικών πράξεων, μάλιστα της διεξαχθείσας έρευνας, που κατέληξε στην έκδοση του κανονισμού 2557/94.

64. Κατά παγία νομολογία, οσάκις το Δικαστήριο ακυρώνει κοινοτικές πράξεις, για τυπικό ή διαδικαστικό ελάττωμα (όπως έλλειψη επαρκούς αιτιολογίας ή διαβουλεύσεως με τα αρμόδια όργανα ή ακροάσεως των ενδιαφερομένων μερών), η εκτέλεση της αποφάσεως δεν συνεπάγεται κατ' ανάγκην για το ενλόγω όργανο την υποχρέωση να κινήσει όλη τη διαδικασία εκ νέου [23]. Τούτο ισχύει είτε πρόκειται για απλώς τυπικό ή

23 — Βλ. το σημείο 35 των προτάσεων του γενικού εισαγγελέα κ. F. Jacobs, στην υπόθεση C-415/96, Ισπανία κατά Επιτροπής επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 12ης Νοεμβρίου 1998, Βασίλειο της Ισπανίας κατά Επιτροπής (Συλλογή 1998, σ. I-6993).

διαδικαστικό ελάττωμα [24] είτε όταν η ακυρότητα προκύπτει από τον κατ' ουσία παράνομο χαρακτήρα της πράξεως [25].

65. Στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Πρωτοδικείο (σκέψη 94) ετόνισε ότι στην απόφαση Extramet II, το Δικαστήριο είχε ακυρώσει τον κανονισμό 2808/89 με το σκεπτικό ότι τα κοινοτικά όργανα δεν εξέτασαν όντως το ζήτημα αν ο κοινοτικός παραγωγός, δηλαδή η PEM, συνετέλεσε ο ίδιος, με την άρνησή του πωλήσεως, στην προκληθείσα ζημία και δεν απέδειξαν ότι η ζημία που έλαβαν υπόψη δεν απέρρεε από τους παράγοντες που επικαλέσθηκε η εταιρία Extramet και πως το Δικαστήριο συνήγαγε ότι τα κοινοτικά όργανα δεν προέβησαν ορθώς στον προσδιορισμό της ζημίας. Συνεπώς, έκρινε ότι τα προηγούμενα μέτρα που ήσαν προπαρασκευαστικά της έρευνας, και ιδίως η κίνηση της διαδικασίας βάσει του άρθρου 7, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, δεν επηρεάσθηκαν από την έλλειψη νομιμότητας που διαπίστωσε το Δικαστήριο. Στη συνέχεια, το Πρωτοδικείο έκρινε (σκέψη 95) ότι η Επιτροπή βασίμως *θα μπορούσε να επαναλάβει* τη διαδικασία στηριζόμενη σε όλες τις πράξεις της διαδικασίας που δεν επηρεάσθηκαν από την ακυρότητα που απήγγειλε το Δικαστήριο, δηλαδή στην καταγγελία της PEM του Ιουλίου του 1997, στη διαβούλευση με τη συμβουλευτική επιτροπή και στην απόφαση κινήσεως της διαδικασίας, για να προβεί σε έρευνα για την ίδια περίοδο αναφοράς με εκείνην που ελήφθη υπόψη στον κανονισμό 2808/89, ο οποίος ακυρώθηκε με την απόφαση Extramet II, έρευνα περιοριζόμενη στο ζήτημα αν η PEM συνετέλεσε η ίδια, με την άρνησή της πωλήσεως, στη ζημία που υπέστη ο κοινοτικός κλάδος παραγωγής.

66. Με βάση την προαναφερθείσα νομολογία του Δικαστηρίου, θεωρώ ότι και στην υπό κρίση διαφορά, ανεξάρτητα αν η ακύρωση επήλθε για λόγους τυπικούς ή ουσιαστικούς, η Επιτροπή μπορούσε να χρησιμοποιήσει στοιχεία της προηγηθείσας διαδικασίας και έρευνας για την αρχική περίοδο αναφοράς, χωρίς να παραβιάσει την υποχρέωση που είχε προς συμμόρφωση στην ακυρωτική

24 — Το Δικαστήριο δέχεται [βλ., ενδεικτικά, την απόφαση της 12ης Νοεμβρίου 1998, Βασίλειο της Ισπανίας κατά Επιτροπής, που προαναφέρθηκε (σκέψη 32)] ότι «η ακύρωση κοινοτικής πράξεως δεν επηρεάζει αναγκαστικά τις προπαρασκευαστικές πράξεις». Για παράδειγμα, στην απόφαση της 13ης Νοεμβρίου 1990, C-331/88, Fedesa κ.λπ. (Συλλογή 1990, σ. I-4023, σκέψεις 33 και 34 και σημεία 56 και 57 των προτάσεων του γενικού εισαγγελέα κ. J. Mischo), μια οδηγία ακυρώθηκε λόγω διαδικαστικού ελαττώματος αφορώντος τον τρόπο με τον οποίο είχε τελικά εκδοθεί και αντικαταστάθηκε με παρεμφερή οδηγία εκδοθείσα νομοτύπως. Το Δικαστήριο απέρριψε το λόγο ότι το Συμβούλιο έπρεπε να είχε κινήσει όλη τη διαδικασία εκ νέου ζητώντας νέα πρόταση από την Επιτροπή και νέα γνώμη από το Κοινοβούλιο, και έκρινε ότι η ακύρωση της οδηγίας δεν θίγει τις προπαρασκευαστικές πράξεις. Σημασία έχει ο λόγος της ακυρώσεως: αν πρόκειται για απλώς τυπικό ή διαδικαστικό ελάττωμα, η Επιτροπή μπορεί νομοτύπως να εξαλείψει το ελάττωμα χωρίς να επαναλάβει όλη τη διαδικασία, εκδίδοντας νέα απόφαση που αντικαθιστά πλήρως ή εν μέρει την αρχική απόφαση, στο μέτρο που είναι απαραίτητο. Στην υπόθεση C-415/96, Ισπανία κατά Επιτροπής, που ήδη μνημονεύθηκε στην υποσημείωση 23, το Βασίλειο της Ισπανίας άσκησε προσφυγή με αίτημα την ακύρωση άρθρων αποφάσεως της Επιτροπής, σχετικά με χορηγηθείσες κρατικές ενισχύσεις η οποία εκδόθηκε προς συμμόρφωση στην ακυρωτική απόφαση της 14ης Σεπτεμβρίου 1994, συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-278/92 έως C-280/92, Ισπανία κατά Επιτροπής (Συλλογή 1994, σ. I-4103), με την οποία το Δικαστήριο έκανε εν μέρει δεκτό αίτημα ακυρώσεως της αρχικά εκδοθείσης αποφάσεως. Στη συνέχεια, στην απόφαση της 12ης Νοεμβρίου 1998, το Δικαστήριο, αν και δεν εξήτασε κατά πόσον ο λόγος ακύρωσης αφορούσε την ουσία ή τη διαδικασία, τόνισε ότι με το διατακτικό της προαναφερθείσας αποφάσεως της 14ης Σεπτεμβρίου 1994, Ισπανία κατά Επιτροπής, ακύρωσε άρθρα της επίδικης στην υπόθεση εκείνη αποφάσεως λόγω ελλιπούς αιτιολογίας. Περαιτέρω, διαπίστωσε (σκέψη 34) ότι: «επειδή η πραγματοποιηθείσα από την Επιτροπή ανάλυση ήταν ατελής και, κατ' αυτόν τον τρόπο, συνεπέφερε την παρανομία της αποφάσεως (...), η διαδικασία αντικαταστάσεως της αποφάσεως αυτής μπορούσε να επαναληφθεί από το σημείο αυτό προβαίνοντας σε νέα ανάλυση βάσει των πορισμάτων της έρευνας, το βάσιμο της οποίας εξάλλου δεν ετέθη υπό αμφισβήτηση στην παρούσα υπόθεση. Συνεπώς, η εκτέλεση της (...) αποφάσεως Ισπανία κατά Επιτροπής δεν συνεπάγεται για την Επιτροπή επανάληψη όλης της διαδικασίας που προβλέπει το άρθρο 93 της Συνθήκης».

25 — Θα υπενθυμίσω ότι ο γενικός εισαγγελέας κ. F. Jacobs, στο σημείο 31 των προτάσεών του, στην υπόθεση C-415/96, Ισπανία κατά Επιτροπής, απαντώντας σε σχετικό ισχυρισμό της Επιτροπής ότι, όταν η ακυρότητα προκύπτει από τον κατ' ουσία παράνομο χαρακτήρα της πράξεως, το άρθρο 176 εμποδίζει το ενλόγω όργανο να αντικαταστήσει απλώς την ακυρωθείσα πράξη με άλλη παρόμοια, ορθώς κατά την άποψή μου, τόνισε ότι, «ακόμα και σε περίπτωση που διαπιστώνεται παρανομία επί της ουσίας, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, το εν λόγω όργανο μπορεί νομίμως να εκδίδει πράξη σε αντικατάσταση των ακυρωθεισών διατάξεων, υπό την προϋπόθεση βεβαίως ότι έχει απαλειφθεί από τη νέα πράξη ο παράνομος χαρακτήρας».

απόφαση του Δικαστηρίου. Διότι η πλημμέλεια του ακυρωθέντος κανονισμού του Συμβουλίου δεν είχε επίπτωση σε σειρά διαδικαστικών πράξεων που προηγήθηκαν αυτού και συγκεκριμένα στο κύρος της καταγγελίας, των διαβουλεύσεων που ακολούθησαν και της αναγγελίας ενάρξεως της αρχικής διαδικασίας και έρευνας.

67. Στην υπό κρίση διαφορά το ελάττωμα, όπως αναφέρεται στην προσβαλλομένη απόφαση, συνίστατο στο γεγονός ότι τα κοινοτικά όργανα δεν είχαν αφενός εξετάσει το ζήτημα κατά πόσον ο κοινοτικός παραγωγός του προϊόντος στο οποίο αφορούσε ο ακυρωθείς κανονισμός, δηλαδή η PEM, δεν είχε ο ίδιος συμβάλει, με την άρνησή του να πωλήσει στην IPS, στη ζημία που υπέστη και αφετέρου προσδιορίσει κατά πόσον η προκληθείσα ζημία δεν απέρρεε από παράγοντες τους οποίους επικαλέσθηκε η Extramet, κατά τρόπον ώστε τα κοινοτικά όργανα δεν είχαν προβεί στον ορθό προσδιορισμό της ζημίας. Αυτό το ελάττωμα ανέκυψε μετά τη διενέργεια των προπαρασκευαστικών πράξεων που συνίσταντο στην έναρξη της διαδικασίας και την απόφαση περί διεξαγωγής της αρχικής έρευνας γι' αυτό και θεωρώ ότι η επελθούσα ακύρωση δεν τις επηρέασε [26].

26 — Υπενθυμίζω ότι στην απόφαση της 12ης Νοεμβρίου 1998, υπόθεση C-415/96, Ισπανία κατά Επιτροπής που ήδη μνημονεύθηκε στην υποσημείωση 23 (σκέψη 18), παραπέμπεται αυτούσιο έγγραφο το οποίο η Επιτροπή απηύθυνε στο Βασίλειο της Ισπανίας με το οποίο επεσήμαινε τα εξής: «Σύμφωνα με την απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Σεπτεμβρίου 1994 (υπόθεση C-278/92), η οποία ακυρώνει πολλά άρθρα της αποφάσεως της Επιτροπής της 25ης Μαρτίου 1992, οι υπηρεσίες της Επιτροπής επεξεργάζονται νέο σχέδιο οριστικής αποφάσεως με την κινηθείσα σύμφωνα με το άρθρο 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΚ διαδικασία, (...) διαδικασία η οποία, σύμφωνα με αυτή την απόφαση του Δικαστηρίου, *είναι ακόμη εκκρεμής*. Το σχέδιο αυτό θα υποβληθεί προσεχώς στα μέλη της Επιτροπής προς έγκριση» (η υπογράμμιση είναι δική μου). Το Δικαστήριο δεν αποδοκίμασε αυτή την προσέγγιση κατά την εφαρμογή της απόφασης που εκδόθηκε στην υπόθεση C-278/92.

68. Άλλωστε, κατά το άρθρο 7, παράγραφος 1, υπό γ', η έρευνα αφορά ταυτόχρονα το ντάμπινγκ (ή την επιδότηση) και τη ζημία που προκύπτει από αυτά. Δηλαδή περιέχει δύο διαφορετικές πτυχές οι οποίες δεν θίγονται από την ακυρωτική απόφαση του Δικαστηρίου, παρά μόνον αν τούτο καθίστατο απολύτως σαφές υπό το φως του διατακτικού και της αιτιολογίας της ακυρωτικής απόφασης [27].

69. Συνεπώς, εν προκειμένω, ορθώς το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η Επιτροπή μπορούσε να επαναλάβει τη διαδικασία στηριζόμενη σε όλες τις διαδικαστικές πράξεις που δεν επηρεάσθηκαν από την ακυρωτική απόφαση του Δικαστηρίου, τα δε περί του αντιθέτου προβαλλόμενα από την αναιρεσείουσα πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμα.

2) Επί του δευτέρου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως: παραβίαση του άρθρου 7, παράγραφοι 1 και 9 και του άρθρου 14, του βασικού κανονισμού

70. Με το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως προβάλλεται ότι το Πρωτοδικείο παρεβίασε το άρθρο 7, παράγραφοι 1 και 9 και το άρθρο 14, του βασικού κανονισμού, επιχειρώντας να προσδώσει νόμιμο έρεισμα στη μέθοδο της επανάληψης της έρευνας που ακολούθησε η Επιτροπή δεχόμενο ότι, λόγω της ακύρωσης, είναι εκκρεμής η διαδικασία

27 — Βλ., ενδεικτικά, τις αποφάσεις της 12ης Νοεμβρίου 1998, Ισπανία κατά Επιτροπής, που ήδη μνημονεύθηκε στην υποσημείωση 23 (σκέψη 31) και της 26ης Απριλίου 1988, συνεκδικαθείσες υποθέσεις 97/86, 99/86, 193/86 και 215/86, Αστερίς κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1988, σ. 2181, σκέψη 27).

και ότι τα κοινοτικά όργανα έχουν στον τομέα ελέγχου των πρακτικών ντάμπινγκ ευρεία εξουσία εκτιμήσεως. Παρόμοιες πρακτικές της Επιτροπής προσβάλλουν την αρχή της ασφάλειας δικαίου και δεν συμβιβάζονται με την ιδέα της Κοινότητας δικαίου.

71. Συγκεκριμένα, κατά την αναιρεσείουσα, η Επιτροπή ενήργησε νέα έρευνα σχετική με νέα περίοδο αναφοράς, χωρίς νόμιμο έρεισμα, διότι δεν επρόκειτο για έναρξη νέας διαδικασίας ούτε για επανεξέταση, η δε κρίση του Πρωτοδικείου (σκέψη 99) ότι η αρχική διαδικασία δεν ακυρώθηκε με την απόφαση Extramet II είναι εσφαλμένη. Η έναρξη της έρευνας με βάση το άρθρο 7, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, όπως υποστηρίζει η αναιρεσείουσα, πρέπει να γίνεται συγχρόνως με την έναρξη της διαδικασίας για την οποία απαιτείται σχετική καταγγελία, κατά το άρθρο 5 του ιδίου κανονισμού. Επομένως, κατ' αυτήν, το Πρωτοδικείο παρεβίασε το άρθρο 7, παράγραφος 1, δεχόμενο ότι η Επιτροπή μπορούσε να αρχίσει νέα έρευνα τέσσερα χρόνια μετά την έναρξη της διαδικασίας.

72. Καταρχάς, πρέπει να υπομνησθεί ότι το Πρωτοδικείο στη σκέψη 99 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως έκρινε ότι, εφόσον η αρχική διαδικασία δεν ακυρώθηκε από την απόφαση Extramet II και εφόσον διατηρούνταν οι πρακτικές ντάμπινγκ, η Επιτροπή δεν υπερέβη το περιθώριό της εκτιμήσεως όταν αποφάσισε να συνεχίσει τη διαδικασία που είχε ήδη κινήσει το 1989 και όταν προέβη σε νέα έρευνα με βάση άλλη περίοδο αναφοράς. Στη σκέψη 101 δε, έκρινε ότι η μεταβολή της περιόδου έρευνας δεν έθιξε τα δικαιώματα που η IPS άντλησε από την κίνηση της διαδικασίας το 1989.

73. Στη συνέχεια, στην προσβαλλόμενη απόφαση (σκέψεις 94 και 95), αναφέρεται ότι το Δικαστήριο, με την απόφαση Extramet II, δεν έκρινε πως η διεξαχθείσα έρευνα δεν εθίγη αλλά ακύρωσε τον εκδοθέντα κανονισμό του Συμβουλίου και την προηγηθείσα έρευνα μόνον κατά την πτυχή εκείνη που αφορούσε τη διαπίστωση της ζημίας που υπέστη η κοινοτική παραγωγή.

74. Ενόψει των ανωτέρω, η Επιτροπή είχε δύο δυνατότητες: είτε να αρκεσθεί στην αρχική έρευνα, που αφορούσε συγκεκριμένη περίοδο αναφοράς, περιοριζόμενη στο ζήτημα εκτιμήσεως της ζημίας, είτε να διεξαγάγει νέα έρευνα, οπότε στη δεύτερη αυτή περίπτωση θα έπρεπε να ορίσει και νέα περίοδο αναφοράς. Για λόγους οικονομίας της διαδικασίας, μπορούσε ακόμη να προβεί σε περαιτέρω έρευνα με βάση και νέα περίοδο αναφοράς αφού τηρούσε για τη νέα αυτή έρευνα όλους τους διαδικαστικούς κανόνες που θα κατοχύρωναν πλήρως τα δικαιώματα άμυνας της IPS.

75. Η προαναφερθείσα λύση την οποία ακολούθησε η Επιτροπή, όπως περιγράφεται στην προσβαλλομένη απόφαση, δικαιολογείται και από τη λογική της θεσπισθείσας διαδικασίας λήψης μέτρων αντιντάμπινγκ. Όπως έχει κρίνει το Δικαστήριο [28], η διαδικασία αυτή «αποβλέπει αφενός στο να δια-

28 — Απόφαση της 28ης Νοεμβρίου 1991, υπόθεση C-170/89, BEUC κατά Επιτροπής (Συλλογή 1991, σ. I-5709, σκέψη 25).

σφαλίζεται ότι οι εισαγωγές στο εσωτερικό της Κοινότητας δεν αποτελούν το αντικείμενο πρακτικών ντάμπινγκ προκαλουσών ζημία στην κοινοτική βιομηχανία και αφετέρου στο να καθίσταται δυνατό στα θεσμικά όργανα να λαμβάνουν εντός εύλογης προθεσμίας, αν το συμφέρον της Κοινότητας το απαιτεί, τα επιβαλλόμενα μέτρα». Τη διαδικασία αυτή διέπει η αρχή ότι τα κοινοτικά όργανα διαθέτουν ευρεία εξουσία εκτιμήσεως για να καθορίσουν την περίοδο που πρέπει να ληφθεί υπόψη για να διαπιστωθεί η ζημία [29]. Όπως αναφέρει δε ο γενικός εισαγγελέας κ. G. Tesauro στις προτάσεις του στην υπόθεση C-121/86, ΑΕ Επιχειρήσεων Μεταλλευτικών, Βιομηχανικών και Ναυτιλιακών κ.λπ. κατά Συμβουλίου [30], «η σημαντική ζημία πρέπει να διαπιστωθεί κατά τον χρόνο που εκδίδεται η ενδεχόμενη πράξη με την οποία θεσπίζονται μέτρα άμυνας».

76. Εξάλλου, από τη ratio του βασικού κανονισμού προκύπτει ότι τα μέτρα αυτά δεν σκοπούν στην ανόρθωση της ζημίας, δηλαδή δεν θεσπίζονται ως αντιστάθμισμα για τη ζημία που υπέστη η κοινοτική βιομηχανία, αλλά συνιστούν ένα μέσο προλήψεως μελλοντικής ζημίας με την επιβολή υποχρεώσεων καταβολής δασμών κατά την εισαγωγή των επίμαχων προϊόντων. Η ratio αυτή «επιβάλλει όπως η ζημία είναι ενεστώσα και, επομένως, είναι αναγκαίο να διαπιστώνεται σε σχέση με την αμέσως πριν την έναρξη της διαδικασίας περίοδο, και, εν προκειμένω, την περίοδο πριν από την ανακοίνωση για τη συνέχιση της διαδικασίας» [31].

77. Όπως τονίζει και η Επιτροπή (σημεία 31 και 32 του υπομνήματος αντικρούσεως), στον τομέα του αντιντάμπινγκ, το ελάττωμα το οποίο προκάλεσε την ακύρωση του κανονισμού δεν μπορεί να έχει ως συνέπεια την αντικατάστασή του με νέο κανονισμό που θα έχει αναδρομική ισχύ. Και τούτο διότι η ακύρωση ενεργεί ab initio και οι εισαγωγείς μπορούν να ζητήσουν την επιστροφή των καταβληθέντων ποσών. Ένας νέος κανονισμός δεν θα μπορούσε να επιβάλλει αυτούς τους δασμούς εκ νέου διότι το αποτέλεσμα της επιβολής αυτής θα ήταν αναδρομικό και τούτο απαγορεύεται από το άρθρο 13, παράγραφος 4, υπό α', του βασικού κανονισμού [32]. Έτσι, η μόνη δυνατότητα είναι η έκδοση νέου κανονισμού, επιβάλλοντος δασμούς για το μέλλον, από την έναρξη της ισχύος του νέου κανονισμού, δηλαδή ex nunc όχι ex tunc. Γι' αυτούς τους λόγους δεν τίθεται θέμα παραβίασης της αρχής της ασφάλειας δικαίου, όπως προβάλλει η αναιρεσείουσα.

78. Στη συνέχεια, επιχείρημα υπέρ της ορθότητας της σκέψεως 99 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, όπου αναφέρεται ότι η Επιτροπή ενήργησε στο πλαίσιο της

29 — Βλ. σχετικά τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 28ης Νοεμβρίου 1989, υπόθεση C-121/86, ΑΕ Επιχειρήσεων Μεταλλευτικών, Βιομηχανικών και Ναυτιλιακών κ.λπ. κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1989, σ. 3919, σκέψη 20), και της 7ης Μαΐου 1991, υπόθεση C-69/89, Nakajima κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1991, σ. I-2069, σκέψη 86).

30 — Σημεία 10 και 11.

31 — Βλ. το σημείο 11 των προτάσεων του γενικού εισαγγελέα κ. G. Tesauro στις προτάσεις του στην υπόθεση C-121/86, ΑΕ Επιχειρήσεων Μεταλλευτικών, Βιομηχανικών και Ναυτιλιακών κ.λπ. κατά Συμβουλίου, που ήδη μνημονεύθηκε στην υποσημείωση 29.

32 — Τούτο απαγόρευε καταρχήν το άρθρο 11 του Κώδικα αντιντάμπινγκ του 1979, που εμπεριέχεται στην Συμφωνία για την εφαρμογή του άρθρου VI της Γενικής Συμφωνίας Δασμών και Εμπορίου (ΓΣΔΕ), που ίσχυε τότε, και ο οποίος εγκρίθηκε από το Συμβούλιο με την απόφαση 80/271/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Δεκεμβρίου 1979 (ΕΕ ειδ. έκδ. 11/019, σ. 3). Όπως άλλωστε ορίζεται στη δεύτερη αιτιολογική σκέψη του βασικού κανονισμού, προς συμμόρφωση της Κοινότητας στις υποχρεώσεις της αυτές θεσπίστηκε και η διάταξη του άρθρου 13.

διακριτικής ευχέρειας που διαθέτει, προβαίνοντας στην εξέταση και νέας περιόδου αναφοράς, μπορούμε να συναγάγουμε και από τη διάταξη του άρθρου 7, παράγραφος 1, υπό γ', του βασικού κανονισμού, σύμφωνα με την οποία η περίοδος έρευνας καλύπτει «τουλάχιστον» («normalement») έξη μήνες αμέσως πριν από την έναρξη της διαδικασίας [33]. Δηλαδή ο κοινοτικός νομοθέτης επιθυμεί τα αποτελέσματα της έρευνας να ερείδονται στα πλέον πρόσφατα στοιχεία [34]. Συμμορφούμενη δε η Επιτροπή στην ακυρωτική απόφαση του Δικαστηρίου οφείλει να σέβεται τις διατάξεις του βασικού κανονισμού που ορίζουν τον τρόπο που πρέπει να ενεργήσει.

79. Τέλος, από το άρθρο 7, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού συνάγεται με σαφήνεια ότι η έρευνα εντάσσεται στο πλαίσιο της διαδικασίας και όχι το αντίθετο. Έτσι, η έρευνα συνιστά προπαρασκευαστική πράξη της τελικής πράξεως που εκδίδει το Συμβούλιο. Κατά δε το άρθρο 7, παράγραφος 9, η έρευνα περατώνεται είτε με την ολοκλήρωσή της είτε με τη λήψη οριστικού μέτρου. Αφού η απόφαση Extramet II ακύρωσε το οριστικό μέτρο (τον κανονισμό 2808/89) με το οποίο περατώθηκε η προηγούμενη έρευνα, τούτο σημαίνει ότι ούτε η έρευνα ούτε, πολλώ μάλλον, η διαδικασία περατώθηκε, αλλά παρέμεινε εκκρεμής, κατά τα προαναφερθέντα. Έτσι, οι όροι «νέα έρευνα» που απαντώνται στις σκέψεις 95 και 99 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, πρέπει να νοούνται ότι αναφέρονται στην έρευνα που απεφάσισε νομίμως η Επιτροπή με βάση νέα περίοδο αναφοράς στο πλαίσιο της αρχικής διαδικασίας, όπως αυτό συνάγεται από το ίδιο το κείμενο της προσβαλλόμενης απόφασης του Πρωτοδικείου.

80. Ενόψει των ανωτέρω, θεωρώ ότι και τα προβαλλόμενα από την αναιρεσείουσα με το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως είναι αβάσιμα, οπότε ο πρώτος λόγος αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Β — *Ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως: προσβολή της θεμελιώδους αρχής σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας και του άρθρου 7, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού*

81. Κατά την αναιρεσείουσα, το Πρωτοδικείο, δεχόμενο ότι οι πολυάριθμες παρατυπίες που παρατηρήθηκαν κατά τη διαδικασία δεν έβλαψαν τα δικαιώματά της, παραβίασε τη θεμελιώδη αρχή σεβασμού των δικαιωμάτων αμύνης και τα άρθρα 7, παράγραφος 4 και 8, παράγραφος 3, του βασικού κανονισμού. Υποστηρίζει ότι παρόμοια μινιμαλιστική άποψη των δικαιωμάτων άμυνας θέτει σε κίνδυνο τον σεβασμό της αρχής αυτής. Επιπλέον, η μέθοδος που ακολούθησε το Πρωτοδικείο είναι αντίθετη προς τη νομολογία Al Jubail του Δικαστηρίου [35].

33 — Εξάλλου, ο βασικός κανονισμός προβλέπει αφενός ότι (άρθρο 14, παράγραφος 2) αυτός ο κανόνας του άρθρου 7 εφαρμόζεται mutatis mutandis και σε περίπτωση επανεξέτασης των κανονισμών που επιβάλλουν δασμούς αντιντάμπινγκ και αφετέρου (άρθρο 15) ότι οι δασμοί αντιντάμπινγκ παύουν να ισχύουν πέντε χρόνια μετά την ημερομηνία έναρξης της ισχύος τους εκτός αν τροποποιηθούν ή επιβεβαιωθούν.

34 — Πρβλ. και το σημείο 11 των προτάσεων του γενικού εισαγγελέα κ. G. Tesauro, στην υπόθεση C-121/86, ΑΕ Επιχειρήσεων Μεταλλευτικών κ.λπ. κατά Συμβουλίου, που ήδη μνημονεύθηκε στην υποσημείωση 29.

35 — Απόφαση της 27ης Ιουνίου 1991, C-49/88, Al-Jubail Fertilizer και Saudi Arabian Fertilizer κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1991, σ. I-3187, σκέψεις 15 και 16).

1) Επί του πρώτου σκέλους του δευτέρου λόγου αναιρέσεως: καθυστερημένη κοινοποίηση του σημειώματος που η PEM κατέθεσε την 1η Ιουλίου 1992

82. Με το πρώτο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προβάλλει πως εσφαλμένα το Πρωτοδικείο έκρινε (σκέψεις 111 έως 113) ότι τα δικαιώματα άμυνας της προσφεύγουσας (ήδη αναιρεσείουσας) δεν παραβιάσθηκαν λόγω της κοινοποίησης σ' αυτήν μόλις την 14η Οκτωβρίου 1992 του σημειώματος σχετικού με τη ζημία που κατέθεσε στην Επιτροπή η PEM την 1η Ιουλίου 1992. Το Πρωτοδικείο πάντως αναφέρει ότι η IPS δεν είχε καταθέσει αίτημα κοινοποιήσεως του ενλόγω εγγράφου.

α) Επί του παραδεκτού

83. Η Επιτροπή θεωρεί ότι το ως άνω τμήμα της αιτήσεως αναιρέσεως που αφορά την παραβίαση των δικαιωμάτων που κατοχυρώνονται στο άρθρο 7, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού είναι απαράδεκτο, διότι η προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου αναφερόταν στο σημείωμα αυτό (της PEM), στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, όπου δεν γινόταν αναφορά στο άρθρο 7 του βασικού κανονισμού, παρά μόνο στη γενική αρχή σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας.

84. Η επιχειρηματολογία αυτή της Επιτροπής δεν με βρίσκει σύμφωνο. Η IPS ενέτασσε τη σχετική με το ζήτημα της κοινοποιήσεως του ενλόγω σημειώματος της PEM επιχειρηματολογία της ενώπιον του Πρωτοδικείου, όπως αναφέρεται στις σκέψεις 104 και 105 της προσβαλλόμενης απόφασης, στο πλαίσιο ελέγχου της νομιμότητας διεξαγωγής της έρευνας που εντάσσεται στην όλη διαδικασία λήψης μέτρων αντιντάμπινγκ. Ακόμη και αν δεν γινόταν ευθέως ρητή μνεία στο άρθρο 7, τούτο δεν νομίζω ότι είναι αρκετό για να απορριφθεί ο σχετικός λόγος αναιρέσεως ως απαράδεκτος. Άλλωστε, ειδικά στη σκέψη 105 της προσβαλλόμενης απόφασης, όπου αναφέρεται η επιχειρηματολογία της IPS, γίνεται ρητή μνεία του άρθρου 7, του βασικού κανονισμού.

β) Επί του βασίμου

85. Η αναιρεσείουσα, παραπονούμενη διά της προσφυγής της ενώπιον του Πρωτοδικείου, είχε προβάλει ότι η Επιτροπή παρανόμως προσέβαλε τα δικαιώματά της αμύνης, ως εκ του ότι δεν της είχε κοινοποιήσει το έγγραφο σημείωμα που η PEM είχε καταθέσει την 1η Ιουλίου 1992.

86. Το Πρωτοδικείο, κατ' εκτίμηση των στοιχείων της δικογραφίας, διαπίστωσε ότι δεν προέκυπτε πως η IPS είχε ζητήσει γραπτώς από την Επιτροπή να λάβει γνώση του εγγράφου αυτού (της PEM της 1ης Ιουλίου 1992), παρόλον ότι γνώριζε την ύπαρξή του από τις 10 Ιουλίου 1992 [36]. Και κατέληξε ότι, ελλείψει τέτοιας αιτήσεως, η Επιτροπή δεν είχε υποχρέωση βάσει του άρθρου 7, παράγραφος 4, στοιχείο α', του βασικού κανονισμού, να γνωστοποιήσει στην IPS το περιεχόμενο του εγγράφου αυτού (σκέψη 113).

36 — Βλ. και σκέψη 104 της προσβαλλομένης αποφάσεως.

87. Το άρθρο 7, παράγραφος 4, στοιχείο α', του βασικού κανονισμού, ορίζει ότι, μετά την έναρξη της έρευνας, οι ενδιαφερόμενοι μπορούν να λαμβάνουν γνώση όλων των πληροφοριών που έχουν παρασχεθεί στην Επιτροπή από *τα συμμετέχοντα στην έρευνα* μέρη, εκτός από τα εσωτερικά έγγραφα που έχουν συνταχθεί από τις αρχές της Κοινότητας ή των κρατών μελών της, εφόσον οι πληροφορίες αυτές έχουν σχέση με την υπεράσπιση των συμφερόντων τους, δεν είναι εμπιστευτικές κατά την έννοια του άρθρου 8 και χρησιμοποιούνται από την Επιτροπή στην έρευνα. Τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα απευθύνουν για τον σκοπό αυτό *έγγραφη αίτηση* προς την Επιτροπή αναφέροντας τις ζητούμενες πληροφορίες.

88. Το Πρωτοδικείο, κατ' εκτίμηση των στοιχείων της δικογραφίας, έκρινε ότι, εφόσον παρομοία αίτηση της IPS δεν είχε υποβληθεί, ο σχετικός λόγος που είχε προβάλει αυτή (η IPS) με την προσφυγή της είναι αβάσιμος, με αυτή δε την αιτιολογία τον απέρριψε. Ούτω κρίναν το δικάσαν δικαστήριο, ορθώς εφάρμοσε το νόμο, και τα περί του αντιθέτου προβαλλόμενα είναι αβάσιμα και απορριπτέα.

89. Πάντως, ανεξαρτήτως προς τα ανωτέρω, ο λόγος που προβάλλει η IPS είναι και κατά την πραγματική του βάση μη ορθός, διότι το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, όπως περιγράφεται στην προσβαλλομένη απόφαση, ότι το έγγραφο αυτό είχε, εν πάση περιπτώσει, κοινοποιηθεί στην ενδιαφερόμενη (ήδη αναιρεσείουσα) την 14η Οκτωβρίου 1992, ήτοι ένα μήνα πριν από τη δημοσίευση, στις 14 Νοεμβρίου 1992, της ανακοινώσεως της Επιτροπής σχετικά με τη διαδικασία αντιντάμπινγκ.

90. Έτσι, σε καμία περίπτωση δεν παραβιάσθηκαν οι αρχές της νομολογίας Al Jubail του Δικαστηρίου, όπως προβάλλει η αναιρεσείουσα [37].

37 — Στην υπόθεση C-49/88 Al Jubail κ.λπ. κατά Συμβουλίου, που ήδη μνημονεύθηκε στην υποσημείωση 35. Το Δικαστήριο, «προκειμένου να ερμηνευθεί το άρθρο 7, παράγραφος 4, του [προϊσχύσαντος] βασικού κανονισμού» [κανονισμός 2176/84 του Συμβουλίου, ήδη μνημονευθείς στην υποσημείωση 8], διάταξη με περιεχόμενο παραπλήσιο προς εκείνο του άρθρου 7, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού, έκρινε ότι οι απαιτήσεις που απορρέουν από τον σεβασμό των δικαιωμάτων άμυνας «επιβάλλονται όχι μόνο στο πλαίσιο διαδικασιών που μπορούν να καταλήξουν σε επιβολή ποινών, αλλά επίσης στο πλαίσιο διαδικασιών έρευνας που προηγείται της θεσπίσεως κανονισμών αντιντάμπινγκ οι οποίοι, παρά τη γενική ισχύ τους, μπορούν να θίξουν τις οικείες επιχειρήσεις άμεσα και ατομικά και να επιφέρουν δυσμενείς γι' αυτές συνέπειες». Στη συνέχεια, το Δικαστήριο υπογράμμισε (σκέψη 16) ότι «όσον αφορά τα δικαιώματα άμυνας, η δράση των θεσμικών κοινοτικών οργάνων πρέπει να είναι ακόμη πιο προσεκτική καθότι, στο παρόν στάδιο της εξελίξεώς της, η ενλόγω κανονιστική ρύθμιση δεν προβλέπει όλες τις δικονομικές εγγυήσεις προστασίας του διοικουμένου που είναι δυνατόν να υφίστανται σε ορισμένα εθνικά δίκαια». Το Δικαστήριο κατέληξε (σκέψη 17) ότι «κατά την εκπλήρωση του καθήκοντός τους πληροφορήσεως τα θεσμικά κοινοτικά όργανα πρέπει να ενεργούν με κάθε επιβαλλόμενη επιμέλεια επιζητώντας [τούτο είχε άλλωστε και προηγουμένως τονίσει το Δικαστήριο· βλ., ενδεικτικά, την απόφαση της 20ής Μαρτίου 1985, υπόθεση 264/82, Timex κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (Συλλογή 1985, σ. 849, σκέψεις 29 και ιδίως 30)] να δίνουν στις οικείες επιχειρήσεις, στον βαθμό που η τήρηση του επιχειρηματικού απορρήτου διασφαλίζεται, πληροφορίες χρήσιμες για την υπεράσπιση των συμφερόντων τους και επιλέγοντας, ενδεχομένως οίκοθεν, τους ενδεδειγμένους γι' αυτήν την ανακοίνωση τρόπους. Οι ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις πρέπει, εν πάση περιπτώσει, να είναι ήδη σε θέση, κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας, να γνωστοποιούν επωφελώς την άποψή τους σχετικά με το υποστατό και το λυσιτελές των αναφερομένων πραγματικών περιστατικών και καταστάσεων και με τα αποδεικτικά στοιχεία που χρησιμοποίησε η Επιτροπή προς στήριξη του ισχυρισμού της σχετικά με την ύπαρξη ντάμπινγκ και τη ζημία που απορρέει από αυτήν». Στη συνέχεια, αναφέρεται στη σκέψη 18, από κανένα στοιχείο της δικογραφίας δεν προέκυπτε ότι τα θεσμικά κοινοτικά όργανα «εκπλήρωσαν την υποχρέωσή τους να θέσουν στη διάθεση των προσφευγουσών κάθε πληροφορία που θα τους είχε καταστήσει δυνατή την αποτελεσματική υπεράσπιση των συμφερόντων τους». Έτσι, παραδείγματος χάριν, όπως συνήγετο από τα έγγραφα της δικογραφίας της υποθέσεως, στο πλαίσιο της διαδικασίας, είχαν χρησιμοποιηθεί εσωτερικά έγγραφα του Συμβουλίου, των οποίων οι περιεχόμενες πληροφορίες δεν περιήλθαν με άλλα μέσα σε γνώση των προσφευγουσών (σκέψη 19). Επίσης τους απεστάλη έγγραφο χωρίς συστημένη επιστολή, το οποίο οι προσφεύγουσες ισχυρίζοντο ότι ποτέ δεν έλαβαν (σκέψη 22). Οι παρατυπίες αυτές είχαν οδηγήσει το Δικαστήριο να ακυρώσει κανονισμό επιβολής οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ.

2) Επί του δευτέρου σκέλους του δευτέρου λόγου αναιρέσεως: παρατηρηθείσες παρατυπίες πρόσβασης σε στοιχεία του φακέλου

91. Η αναιρεσείουσα προβάλλει, περαιτέρω, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι αναιρετέα διότι οι παρατηρηθείσες πολυάριθμες παρατυπίες ως προς την πρόσβαση σε στοιχεία του φακέλου, που εν προκειμένω αφορούν άλλα έγγραφα και όχι το έγγραφο της PEM, με ημερομηνία 1η Ιουλίου 1992, δεν έβλαψαν τα δικαιώματα της IPS (σκέψεις 140, 142 και 143).

92. Το Πρωτοδικείο σε σχέση με το ζήτημα κατά πόσον έχουν θιγεί τα δικαιώματα της IPS, ως εκ της μη νομίμου προσβάσεώς της σε στοιχεία του φακέλου, όπως αυτή προβάλλει, δέχθηκε (σκέψη 139) ότι, όσον αφορά τα έγγραφα της PEM της 5ης, 11ης και 19ης Αυγούστου 1993 προς την Επιτροπή, η προσφεύγουσα δεν υπέβαλε γραπτή αίτηση κοινοποιήσεως, σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 4, στοιχείο α', του βασικού κανονισμού. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή δεν όφειλε να της τα διαβιβάσει. Συγκεκριμένα, σε έγγραφό της της 5ης Οκτωβρίου 1993, η προσφεύγουσα ανέφερε ότι έλαβε γνώση του καταλόγου των εγγράφων που η PEM απηύθυνε στην Επιτροπή και ότι ορισμένα από αυτά ήσαν ήδη γνωστά σ' αυτήν, διότι επρόκειτο περί επιστολών που είχαν ανταλλαγεί μεταξύ αυτής και της PEM. Κατά συνέπεια, περιόρισε την αίτησή της προσβάσεως στον εμπιστευτικό φάκελο της Επιτροπής, μεταξύ άλλων, στο έγγραφο της PEM της 5ης Αυγούστου 1993 προς την Επιτροπή σχετικά με τις τεχνικές εργασίες στις οποίες η PEM προέβη στο εργοστάσιό της στο La Roche de Rame[38]. Όσο για το τελευταίο αυτό σημείωμα της PEM, το Πρωτοδικείο δέχθηκε (σκέψη 142) ότι ορθώς μπορούσε να χαρακτηρισθεί ως εμπιστευτικό έγγραφο υπό την έννοια του άρθρου 8 του βασικού κανονισμού, διότι περιείχε εμπιστευτικές πληροφορίες επί των μεθόδων παρασκευής που χρησιμοποιούσε η PEM. Όμως, διαπίστωσε ότι η Επιτροπή δεν εκπλήρωσε τις υποχρεώσεις της στον τομέα της προσβάσεως στον φάκελο, διότι, καταρχάς, απάντησε με σημαντική καθυστέρηση στις θεμιτές αιτήσεις της προσφεύγουσας, στη συνέχεια, δεν της κοινοποίησε μη εμπιστευτική περίληψη του ενλόγω εγγράφου και, τέλος, δεν δικαιολόγησε ότι κατέβαλε τις προσπάθειες που ήσαν αναγκαίες για την κοινοποίηση μη εμπιστευτικού κειμένου. Συγκεκριμένα, κατόπιν αιτήσεως της προσφεύγουσας, και όχι της Επιτροπής, αποφάσισε η PEM να διαβιβάσει στην IPS το έγγραφο αυτό στις 21 Μαΐου 1994. Ωστόσο, σχετικά με τις παρατηρηθείσες αυτές παρατυπίες, το Πρωτοδικείο κατέληξε (σκέψη 143) ότι η IPS μπόρεσε να υποβάλει τις παρατηρήσεις της επί του εγγράφου αυτού εγκαίρως στις 27 Μαΐου 1994, δηλαδή πριν από την έκδοση του οριστικού κανονισμού.

93. Καταρχάς, ενόψει της αναλύσεως για το περιεχόμενο του άρθρου 7, του βασικού κανονισμού, θεωρώ ότι, ελλείψει έγγραφης αιτήσεως της ενδιαφερομένης IPS, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 7, παράγραφος 4,

38 — Στη σκέψη 140, το Πρωτοδικείο αναφέρει ότι η Επιτροπή επιβεβαίωσε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, σε απάντηση ερωτήσεων που της τέθηκαν, ότι τα έγγραφα της PEM της 5ης, 11ης και 19ης Αυγούστου 1993 προς την Επιτροπή δεν ήσαν παρά απλά διαβιβαστικά έγγραφα των επιστολών που είχαν ανταλλαγεί μεταξύ της προσφεύγουσας και της PEM. Υπό τις συνθήκες αυτές, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η Επιτροπή όφειλε να κοινοποιήσει τα έγγραφα αυτά παρά την έλλειψη ρητής γραπτής αιτήσεως, η έλλειψη κοινοποιήσεως δεν συνεπαγόταν, εν προκειμένω, προσβολή των διαδικαστικών δικαιωμάτων της προσφεύγουσας.

στοιχείο α', του βασικού κανονισμού, η Επιτροπή δεν είχε υποχρέωση βάσει της διατάξεως αυτής να γνωστοποιήσει στην IPS το περιεχόμενο των εγγράφων της PEM της 5ης, 11ης και 19ης Αυγούστου 1993, ανεξαρτήτως του εμπιστευτικού ή μη χαρακτήρα τους. Δηλαδή δεν παραβιάσθηκαν εκ του λόγου αυτού τα δικαιώματα αμύνης της αναιρεσείουσας, όπως ορθώς έκρινε το Πρωτοδικείο στη σκέψη 139 της προσβαλλόμενης απόφασης.

94. Στη συνέχεια, πρέπει να τονισθεί ότι, σε αντίθεση με ό,τι συνέβη στην υπόθεση C-49/88, Al Jubail κ.λπ. κατά Συμβουλίου [39], στην υπό κρίση διαφορά η ενδιαφερόμενη επιχείρηση μπόρεσε τελικά να λάβει γνώση εγκαίρως του περιεχομένου των επίμαχων εγγράφων της PEM, της 5ης, 11ης και 19ης Αυγούστου 1993, των οποίων την ύπαρξη και το περιεχόμενο γνώριζε, όπως αναφέρεται στη σκέψη 139 της προσβαλλόμενης απόφασης.

95. Τέλος, όσον αφορά τη μη κοινοποίηση μη εμπιστευτικής περίληψης του χαρακτηρισθέντος ως εμπιστευτικού, υπό την έννοια του άρθρου 8 του βασικού κανονισμού, εγγράφου της PEM, της 5ης Αυγούστου 1993, προς την Επιτροπή, του οποίου τελικά έλαβε γνώση η IPS, την 21η Μαΐου 1994, μετά την έκδοση του προσωρινού κανονισμού της Επιτροπής [40], θεωρώ ότι η παράλειψη αυτή της Επιτροπής δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνας της IPS, αφού τελικά το έγγραφο αυτό της είχε κοινοποιηθεί από την PEM ήδη πέντε μήνες πριν από την έκδοση του ένδικου κανονισμού του Συμβουλίου, της 19ης Οκτωβρίου 1994. Το χρονικό αυτό διάστημα ήταν επαρκές για να καταστήσει δυνατή την αποτελεσματική υπεράσπιση των συμφερόντων της IPS [41].

96. Κατά συνέπεια, και ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

VIII — Επί των δικαστικών εξόδων

97. Ο Κανονισμός Διαδικασίας του Δικαστηρίου ορίζει στην μεν παράγραφο 2 του άρθρου 69, το οποίο, σύμφωνα με το άρθρο 118 του ίδιου κανονισμού, έχει εφαρμογή και στη διαδικασία αναιρέσεως, ότι ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου· στη δε παράγραφο 3, πρώτο εδάφιο, του ίδιου άρθρου ότι το Δικαστήριο μπορεί να κατανείμει τα έξοδα ή να αποφασίσει ότι κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα σε περίπτωση μερικής ήττας των διαδίκων ή εφόσον συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι.

39 — Υπόθεση ήδη μνημονευθείσα στην υποσημείωση 35.

40 — Ο προσωρινός κανονισμός 892/94 εκδόθηκε στις 21 Απριλίου 1994.

41 — Εν προκειμένω, θα υπενθυμίσω ότι το Πρωτοδικείο με την απόφασή του της 18ης Δεκεμβρίου 1997, συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-159/94 και T-160/94, Ajinomoto Co. Inc. κ.λπ. κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1997, σ. II-2461, σκέψη 87) έχει κρίνει ότι εφόσον κατά τη διαδικασία εκδόσεως του κανονισμού που επέβαλε οριστικό δασμό διορθώθηκε το ελάττωμα που είχε καταστήσει πλημμελή τη διαδικασία εκδόσεως του αντίστοιχου κανονισμού περί επιβολής προσωρινού δασμού, η έλλειψη νομιμότητας του τελευταίου αυτού κανονισμού δεν συνεπάγεται την έλλειψη νομιμότητας του κανονισμού περί επιβολής του οριστικού δασμού. Μόνο στην περίπτωση κατά την οποία δεν είχε διορθωθεί το ελάττωμα αυτό και ο κανονισμός περί επιβολής οριστικού δασμού είχε παραπέμψει στον κανονισμό περί θεσπίσεως προσωρινού δασμού, η έλλειψη νομιμότητας του δεύτερου θα συνεπάγετο την έλλειψη νομιμότητας του πρώτου. Πάντως, κατά της αποφάσεως αυτής έχουν ασκηθεί αιτήσεις αναιρέσεως, οι οποίες εκκρεμούν εισέτι ενώπιον του Δικαστηρίου (υποθέσεις C-76/98 P, Ajinomoto κατά Συμβουλίου και C-77/98 P, NutraSweet κατά Συμβουλίου· ΕΕ C 166 της 30ής Μαΐου 1998, σ. 5 και 6, αντιστοίχως).

98. Τα ένδικα μέσα, γενικώς, δικαιούται να τα ασκήσει ο διάδικος που υφίσταται βλάβη από την προσβαλλόμενη απόφαση· θεωρείται δε ότι τέτοια βλάβη υφίσταται, κατά κανόνα, ο διάδικος που ηττήθηκε, δηλαδή εκείνος του οποίου το αίτημα για παροχή εννόμου προστασίας απορρίφθηκε, ενόλω ή εν μέρει, ή οσάκις γίνεται δεκτό έναντι αυτού, ενόλω ή εν μέρει, όμοιο αίτημα του αντιδίκου του. Κατ' εξαίρεση, και ο νικήσας διάδικος έχει έννομο συμφέρον να ασκήσει ένδικο μέσον, οσάκις η νίκη του δύναται να επιτευχθεί με λιγότερες θυσίες. Αυτό συμβαίνει όταν η απόφαση αποτελεί δεδικασμένο κατ' αυτού ως προς την επιβλαβή γι' αυτόν διάταξη, π.χ. οσάκις απορρίπτεται μία από τις δύο βάσεις της αγωγής του ενάγοντος ή της εφέσεως που άσκησε ο εκκαλών ή του ενδίκου βοηθήματος αυτού που το άσκησε κ.λπ.

99. Στην προκειμένη περίπτωση προτείνεται η απόρριψη της αιτήσεως αναιρέσεως της Industrie des poudres sphériques (IPS) στο σύνολό της και συνεπώς πρέπει να καταδικασθεί αυτή στα δικαστικά έξοδα του Συμβουλίου, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα του τελευταίου.

100. Όσον αφορά την Επιτροπή, προτείνεται να απορριφθεί το κύριο αίτημα της αντίθετης αιτήσεως αναίρεσης που κατέθεσε, αν και έγινε δεκτό το επικουρικό αίτημά της να απορριφθεί η αίτηση αναίρεση της IPS· γι' αυτό πρέπει να φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

101. Τέλος, εφόσον, όπως εξήγησα σε προηγούμενα σημεία, το δικόγραφο της Chambre syndicale de l'électrométallurgie et de l'électrochimie καθώς και της Péchiney électrométallurgie δεν είναι έγκυρο, θα πρέπει να φέρουν αυτές (οι PEM και Chambre syndicale) τα δικά τους δικαστικά έξοδα.

IX — Πρόταση

102. Ενόψει των ανωτέρω προτείνω στο Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως της Industrie des poudres sphériques (IPS),

— να απορρίψει την αντίθετη αίτηση αναιρέσεως της Επιτροπής,

— η αναιρεσείουσα IPS να φέρει τα δικαστικά έξοδα τόσο τα δικά της όσο και του Συμβουλίου,

— η Επιτροπή να φέρει τα δικαστικά της έξοδα, και,

— η Chambre syndicale de l'électrométallurgie et de l'électrochimie καθώς και η Péchiney électrométallurgie να φέρουν τα δικά τους δικαστικά έξοδα.